

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1 9 3 0
APRIL

Koledar Apostolstva molitve za april 1930.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. Očeta: Mednarodni evharistični kongres v Kartagini.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. Očeta:

Misijonske pokrajine na severu.

Mesečni zavetnik: SV. Marko ev. (25.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Torek	Hugon	Misijoni in duhovne vaje	Konjšica	Gomilsko
2 Sreda	Francišek Pav.	Mir Kristusov v Rusiji	S. Trojica n. C.	Reka
3 Četrtek	Rihard s.	Vojaki	Preddvor	Konjice
*4 Petek	Izidor š.	Zakrknjeni grešniki	Nem. Loka	"
5 Sobota	Vincenc Fer.	Prejem sv. zakramentov	Dobropolje	"
*6 Nedelja	5. post. (tiha)	Odločnost mož in fantov	Leskoviča	Prihova
7 Poned.	Herman Jožef	Učitelji(ce), kateheti	Zaplana	"
8 Torek	Albert	Škofje in njihove zadeve	Suhorija	Čadram
9 Sreda	Marija Kleot.	Zakonska zvestoba	Brezje	"
10 Četrtek	Mehilda d.	Evharistični kongres v Zagrebu	Podbrezje	Loče
11 Petek	Marija 7 žal.	Premišlj. Gosp. trpljenja	Blagovica	"
12 Sobota	Zenon š.	Ver. življ. pri izseljencih	Vrhnika	Sv. Kungota
13 Nedelja	6. post. (cvelna)	Poniž. sovr. sv. Cerkve	Vrhopolje p. M.	Špitalič
14 Poned.	Justin m.	Odprava slabih navad	Sv. Lenart	Zreče
15 Torek	Helena kr.	Naše matere	Kamnik	"
16 Sreda	Benedikt Labr. s.	Spokorno življenje	Kranj	Žiče
17 Četrtek	Vel. četrtek	Vredna sv. obhajila	Molnik	Skomarje
18 Petek	Vel. petek	Ljubezen do Križanega	Šturije	Stranice
19 Sobota	Vel. sobota	Zahvala za sv. krst	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj
20 Nedelja	Velika noč	Zmaga sv. Cerkve	Ihan	Sv. Jernej p. L.
21 Poned.	Vel. poned.	Tisti, ki so v verskih dvomih	Dobrnjč	Vel. Nedelja
22 Torek	Soter in Kaj m.	Mednarodni mir	Gorje	"
23 Sreda	Adalbert š. m.	Vse priporočene zadeve	Šmihel sam.	Ormož
24 Četrtek	Jurij m.	Katoliška akcija	Stara Loka	Ormož, boln.
25 Petek	Marko ev.	Blagoslov na polju	Cerklje	Središče
26 Sobota	Mali dobr. sv.	Konkordat	Podgrad	Sv. Miklavž Or.
27 Nedelja	1. povel. (bela)	Nedolžnost mladine	Nevlje	Svelinje
28 Poned.	Pavel od Križa s.	Slovenski misijonarji	Čatež ob S.	Sv. Tomaž Or.
29 Torek	Peter m.	Fantovske Mar. družbe	Št. Jurij pod K.	Sv. Bolfenk
30 Sreda	Katarina S.	Bolniki. Umrli	Stari trg p. L.	Sv. Lenart

PROŠNJE.

Družbenica se priporoča presv. Srcu J. in M., sveti Mali Cvetki, sv. Antonu, sv. Jožefu in sv. Valentinu, da bi bila uslišana njena prošnja. — Z. žena se prip. Srcu J., žal. M. b., sv. Ani in sv. Tereziji Det. J., da bi bila uslišana v važni zakonski zadevi. — Neimenovana se prip. presv. Srcu J. in M., vsem svetim ter molitvi dobrih vernikov za mir in blagoslov v družini, za ozdr. sestre in za dosego drugih dobr. namenov. — I. P. iz C. se prip. sv. Luciji in sv. Tereziki za ozdravljenje na očeh bolnega otroka. — M. dr. se prip. v molitev za dober namen. — M. P. priporoča bralcem »Bogoljuba« svojega sina za pravo pamet in razsvetljenje. Neimenovana Marijina družbenka priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Mali Cvetki svojega brata, da bi ozdravel in dobil pomoč v svoji stiski. — Družbenica H. T. iz Trsta se prip. presv. Srcu J., Mariji milostljivi, sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku za ljubo zdravje. — Neka mati priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Jožefu, Tereziji D. J., dušam v v. spreobrnjenje svojega sina. — K. Kr. se priporoča Mariji Pom., sv. Tereziji in sv. Srcu J. za odvrnjenje nesreče

in za zdravje v rodbini. — I. J. se priporoča sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J. in Lurški Materi božji za polajšanje v boleznih.

ZAHVALE.

E. C. iz C. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in škofu Slomšku za odvrnitev požarne nevarnosti, proseč pomoči še v bodoče. — Zahvaljujem se Mariji, bl. D., sv. Mali Cvetki, presv. Srcu J. za pomoč v nevarnosti. — Priporočam se tudi molitvi za milost zaželjen. poklica. T. A. — J. P. iz C. se zahv. Mariji Pom. in sv. Tereziki za ozdravljenje bolnega otroka. — Mar. družbenka se zahv. najsv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in škofu Slomšku za uslišano prošnjo. — A. H. (Banovci) se zahv. Mariji Pomočnici za uslišano prošnjo v važni zadevi. Slava Mariji! — Za srečno dovršitev študija se zahvaljuje Materi božji, sv. Mali Cvetki in S. Celinii med. dr. Puc. — M. Vidmar se zahv. škofu Slomšku za uslišano prošnjo in se priporoča v molitev. — T. K. se zahv. škofu Slomšku za uslišano prošnjo pri študiranju. Priporoča se v molitev.

P * O * M * A
K * * * * *
* I * E * Z *

P * I * I * I
* * * * *
* V * I * V *

APRIL

XXVIII. LETNIK

1930

Mati žalostna je stala...

(Premišljevanje za Veliki petek.)

Dr. Fr. Jaklič.

Petek pred Veliko nočjo, največjim judovskim praznikom. Pomladansko solnce lije razkošno svetlobo in prijetno toploto nad okolico Jeruzalema. V mestu je izredno živahno: iz Judeje, Galileje in Pereje, iz maloazijski in grških mest, iz prekopusčavske Mezopotamije in iz severnoafriških kolonij prihajajo ogromne množice Izvoljenega naroda v osenčje veličastnega templja; krvno sorodstvo in vera, narodni ponos in gnev do Rimljanov, vse to jih je priklicalo v sveto mesto Jeruzalem, da zopet praznujejo svoj veličastni verski in narodni praznik. Ojačena rimska legija v Antoniji tik ob templju budno pazi v polni bojni opremi nanje.

Do Golgote, male vzpetosti na severu mestnega obzidja, pa ne sega vik in hrup novodošlih množic. Žalostno je ondi, ker se bo nad tremi obsojenci izvršilo križanje, to najmučnejše in najsramotonejše usmrčenje, katero so Rimljani izrekli le nad sužnji in najzloglasnejšimi hudodelci. Že je prišel žalostni sprevod na grič. Dva zločinca s trdimi potezami obraza, katere jima je zarisala dolgoletna borba z lastno vestjo, sta mrko odložila vsak svoj križ. Tudi tretji obtoženec, »Jezus iz Nazareta, kralj Judov«, kot ga označi trojezični napis, katerega ima obešenega na vrhici okrog vratu, je z neizmerno trudnim korakom dospel na Golgoto; kmet Simon Cirenejec mu je moral odnašati križ. Skupini spremljajočih vojakov se je pridružilo obilo ljudstva, saj je Jezus znan po vsej deželi po svojih izrednih delih in svojih dotlej nezaslišanih nauk. Zlasti veliko duhovstva in farizejev se je sešlo, da bodo navzoči ob Nazarenčevi smrti. Med navzo-

čimi je tudi Jezusova mati Marija, ki je z več ženami prišla iz Galileje v Jeruzalem na praznik, niti malo ne sluteč, kaj jo čaka doli.

Kmalu razširijo križi svoje roke v pomladno opoldne. Obsojencem vzamejo vojaki najprej oblačila, potem jih potegnejo z vrvmi na križe ter trdo privežejo obnje. Rimljan z bleščečo čelado pristavi lestvico ob srednji križ in hladnokrvno pritisne Jezusovo roko ob cedrovino. Niti malo mu ni znano, koliko dobrega je ta roka že storila! Nato nastavi dolg, kovan žebelj na sredo dlani in zavihti težko kladivo. Iz Jezusove roke brizgne kri na vojakovo obleko, prebodena roka drgeta, Jezus prebledi od bolečin in ustnice se mu bolestno tresejo. Vojak prenese lestvico k drugi rami križa in novi udarci ob nov žebelj obnovijo Jezusovo trpljenje. Nato poklekne vojak pred križem, nategne eno od Jezusovih nog, ki so se za človeštvo toliko trudile, jo pritisne k lesu in pribije z novim žebliem. Strašne bolečine stiskajo Jezusu srce. Nedoroglo potem četrtič zadonijo udarci kladiva še nad drugo Jezusovo nogo.

Kaj je čutilo srce božje Matere ob teh silnih bolečinah sinovih! Jezus trpi pri polni zavesti, ni hotel izpiti vina, mešanega z omamno raztopljenjo miro.

Potem vojak mirno odstopi, izvršil je svoj ukaz. Jezusu je odvzeta vsaka kretanja, le glava mu je še prosta. Krvava mlaka se nabira pod križem.

Z dolgim pogledom se zazre božji Trpin okrog sebe. Tam vidi svojo znanko, Oljsko goro. Na Moriji se veličastno lesketajo pozlačene tempeljske strehe, ki jih je kot 12 leten deček tako ljubeče pozdravil.

Za visokim obzidjem se širi mesto. A vse to mu je zdaj tako tuje; prepad, ki loči življenje od smrti, se je odprl okrog njega. Tik pod seboj pa vidi le deloma poznane, pa satansko sovražne in zasmehljive obraze teh, ki so ga dotirali na križ in ki se mu zdaj posamič in v skupinah rojajo, zakaj si ne pomaga iz svojega žalostnega stanja.

Oba hudodelca z glasnim tarnanjem javljata svoje silne bolečine. Navzoči čakajo, kedaj bo tudi Jezus prekinil svoj molk. Res se začuje bolesten, pa neskončno mil in proseč klic proti nebu: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«

To so prve besede včlovečenega, za nas trpečega Boga na križu. Tako povsem nove in izredne so, da dahne ob njih v obraz desnega razbojnika čudna milina. Jezusova molitev za sovražnike vzbudi v njem davno speča čuvstva, iz katerih se mu pod vplivom milosti vzbudi vera v trpečega Mesijo. V zavesti, da bo stal pred večnim Sodnikom, še preden bo solnce zašlo za Judove gore, brani najprej pred tovarišem Jezusovo nedolžnost: »Ta pa ni nič hudega storil.« Kako srepo so ga pogledali Jezusovi sovražniki, kako hvaležno se je pa ozrla Marija s svojimi tovarišicami nanj! Nato pa skesani ropar plaho potrka na usmiljenje Jezusovega srca ter prosi: »Gospod, spomni se me, ko boš prišel v svoje kraljestvo!« Bil je le dober človek in če bi bil od mladosti imel več dobrih vplivov, najbrž ne bi bil prišel na križ. Jezus mu ne more nič zemskega obljubiti, trnjeva krona in platnen prt sta edina njegova last; obljubi mu pa vse kaj več: »Resnično, povem ti, danes boš z menoj v raj.« Dobri pastir je imel zopet eno ovčico več.

Počasi polzijo minute in četrti ure sredi strašnih bolečin. Opoldansko solnce pripeka na Jezusovo glavo, razorano od trnja, in na njegove razboljene rane; komarji so se prilepili na Jezusovo telo. Sovražniki se venomer norčujejo iz njega. Ko preklada razboleno glavo z ene rame na drugo, ga oponašajo in še oni majejo z glavami pred njim.

Tudi na Jezusovo zvesto spremstvo pada sramota križa. Nekoliko proč od križa stojijo in Križani se od časa do časa ozre nanje. Bridka mu je misel na bodočo osamelost ljubeče in ljubljene matere. Svojega sorodnika, apostola Janeza, poprosi, naj skrbi po sinovsko zanjo. »Žena, glej tvoj sin! Sin, glej, tvoja mati!« izpregovori.

Kako so Marijo zbolele te besede! Kdo ji more nadomestiti njenega Edinca?

Potem zopet dolg, svinčeno težak molk. Pod križem sedijo štirje vojaki; veliko so že videli in doživeli, zato jih trpljenje treh križanih ne vznemirja. Vsa njih oblačila so si razdelili, zdaj vladajo še za Jezusovo suknjo, ki je bila od vrha do tal izcela tkana, Marijine skrbne in ljubeče roke so jo bile napravile.

Vse dopoldne je bilo nebo vedro in jasno, zdaj se je pa začelo temniti, kot bi iz samega pekla začel kipeti mrak, za griči se zgošča tema in prepreza vse obzorje. Aprilovo sladko in prijetno solnce je začelo pojemati, čeprav je naravni mrk nemogoč, ker stoji pred vrati Velika noč, ki so jo Izraelci praznovali v dneh polne lune. Strahoten sijaj lije iz krvavega solnca na Judejo, ljudje so onemeli v rastoči grozi, petelini se vznemirjeno oglašajo, stotnikov konj na Kalvariji se boječe plaši. Mnogo gledalcev prestrašenih zbeži v mesto.

Iz mraka se beli troje teles križanih. Počasi pijejo iz čaše trpljenja. Desni razbojnik spokorno molči in tiho moli, levi pa besni v bolečinah in bruha kletve.

Jezusovo telo večja s svojo težo četrte rane, ki so se ob robatih žeblih vnele in ga čimdalje huje skelijo. Vrvi so se pod težo telesa zajedle v kite; zato se kri, ki je kot ognjena, ne pretaka več redno po žilah in zastaja v prsih, čuvstvo plahosti in strahu se poraja Jezusu. Vse telo je postalo kot rastoč kres bolečin in vztrepetava v mrzlici. Jezusa se loteva omotica; oči, skozi katere gleda Bog v svet, začenejo izgubljati blesk življenja.

Krvave kaplje še vedno trdo padajo. Čas se pa kar ne gane naprej.

Brezno, ki loči umirajočega Jezusa od ostalega sveta, se čimdalje bolj širi in pogloblja, tuj mu je postal spomin na vse. Nazareški tovariši, otroci in ubožci; vsi, katere je ozdravil, oživil in izmiril z Bogom in z lastno vestjo; prijatelji in apostoli, celo lastna mati, — vse to je zdaj onstran temnega zastora, ki se čimdalje bolj zgrinja in gosti okrog njega. Tako sam, tako brezobzirno, strašno osamljen je križani Gospod Jezus sredi svojega trpljenja! V bridkosti kliče z besedami psalmista k Očetu. Tako ljubeče je govoril množicam o nebeškem Očetu in njega dobroti in skrbi za sleherni bitje, zdaj ga je pa tudi Oče zapustil. Iz hropečih prs se mu iztrga tožba, s katero se začena 21. psalm: »Eli,

Eli, lama sabaktani! Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« Pa tako mu je že oslabeled glas, da so ga tudi najbližji napak razumeli, meneč, da kliče Elijo, zavetnika v stiskah.

Nadaljnje besede 21. psalma je Jezus šepetaje nadaljeval. Tisoč let poprej jih je zapisal David o njem:

»Moj Bog, kličem po dnevu in me ne uslišiš.

Vate so upali naši očetje; upali so in si jih rešil.

Jaz pa sem črv in ne človek, v posmeh ljudem in zaničevan od ljudstva; vsi, ki me vidijo, me zasmehujejo in z glavo majejo.

Ne oddaljuj se mi, ker se mi je približala stiska in ga nimam, ki bi mi pomagal.

Moje srce je ko vosek, taja se mi v osrčju mojem.

Moja moč je usehnila in jezik se mi prijemlje nébesa.

Prebodli so mi roke in noge in prešteli so vse moje kosti.«

O Kriste, kako strašno trpiš za nas, trpiš na telesu in trpiš na duši!

Kako se je smilil žalostni Materi! Pa mu ni mogla prav nič pomagati.

Ustnice, prejšnji večer oskrunjene od Judeževega poljuba, so mu vse izsušene in razpokane od žeje in rastoče vročine. Naj-

hujša muka križanih je bila to. Jezus je proseče potožil: »Žejen sem.« Vojak mu je na hisopovi mladiki sicer podal gobo, namočeno v kislem vojaškem vinu, a mu je le za prvi hip olajšal muko. In še to dejanje usmiljenja so navzoči takoj oskrunili z novimi sramotitvami.

Čimdalje bolj počasi se premika čas. Ugaslo solnce stoji sredi zapadnega neba, tema še vedno grozeče leži nad jeruzalemsko okolico.

Naposled se je le približala tretja poldanska ura. V templju so takrat darovali večerno molitev jagnjet. Danes je ne bo več treba. Jezus je začutil, da se bliža konec muk, na telesu in na duši je že popolnoma izčrpan. Večnost se mu je približala.

»Dopolnjeno je.«

Še zadnji požirki iz čaše trpljenja, topega, palečega, silnega, strašnega.

Potem pa zadoni po kamniti Golgoti čudežno močan glas Umirajočega: »Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo.«

Vse telo mu je še enkrat krčevito vztrepetal. Oči so se še enkrat odprle, potem so pa ugasnile. Mrtva glava se je mrtvo nagnila na prsi. Največji hip vseh vekov je nastopil z vso svojo strahovitostjo. Pokleknilo in sklonilo glavo, ker učlovečeni Bog je umrl.

Katoliška akcija.

Apostoli duhovnega življenja.

Alojzij Košmerlj.

Za pretekle božične praznike je naslovil početnik katoliške akcije, sveti Oče Pij XI. na škofo in vernike katoliškega sveta okrožnico o duhovnih vajah. V tej okrožnici pravi: »Če se tudi le površno ozremo v čase, v katerih živimo, bomo spoznali, da je največje zlo, na katerem boleha naša doba, najgloblji vir vseh težav, ki jih tako bridko obžalujemo, ona lahkomisljenost in površnost, ki zavaja ljudi na stranpota. Iz nje izhaja ono trajno, viharo drvenje za minljivimi, zunanjimi stvarmi, ono nenasitno hlepenje po bogastvu in uživanju, ki v človeških srcih polagoma oslabi in zamori hrepenenje po višjih dobrinah in jih tako zaplete v minljive, zunanje stvari, da niso več zmožna misliti na večne resnice, da pozabljajo na božje reči, da, na Boga samega, ki je početnik in cilj vseh stvari.«

Sveti Oče gleda bistro in globoko. Kdor je resnih misli, bo moral pritrditi njegovim besedam. Ali ni v resnici velika pomanjkljivost našega življenja na zemlji v tem, da skoraj ne najdemo časa, ki bi ga mogli nemoteno posvetiti svoji duši. Kako redko je v naši duši mirno in tiho, da bi se mogli zatopiti v večne resnice. V naših srcih je kakor na glasnem sejmišču, kjer se hrupno mešajo zgolj posvetne misli, želje in skrbi. Zato pa ne slišimo božjega glasu, večne resnice ne morejo vplivati na nas, dobra misel je kakor bežna lučka, ki zagori in takoj zopet ugasne.

Moramo se zbrati in zresniti! Pri vsem vrvenju modernega življenja, pri vseh neštetih zahtevah, ki jih stavi na nas, moramo najti vsaj malo časa za potrebe in stiske svoje duše. Saj vedno velja Gospodova beseda: »Kaj pomaga

človeku, če ves svet pridobi, pa svojo dušo pogubi.«

Prav sinovom in hčeram Marijinim mora biti duhovno življenje posebno pri srcu. Saj kličemo Marijo »posodo duhovno«, »posodo častivredno«, »posodo vse svetosti«. Kako bomo otroci Marijini, če bodo naše duše vse na svet privezane, če bodo naše oči obrnjene od nebeških zvezd k blatnim zemeljskim cestam!

Zato, bratje in sestre v Mariji! Bodimo v današnjih površnih, v zemljo zakopanih časih apostoli duhovnega življenja, vztrajni borci za lepoto in svetost svojih duš, vedno pomneč besedo: »Kraljevo duhovstvo ste.«

Vprašali boste za pot k duhovnemu življenju. Tri poti vam bom pokazal in vas prosil, da hodite po njih radi in z veseljem. Prva pot je pot k spovednici. Druga pot je pot k obhajilni mizi. Tretja pot je pot k duhovnim vajam.

a) Sveta spoved je globok studenec duhovnega življenja. Tu se človek zave svojega večnega cilja. Grešne vezi se trgajo, sto in sto zlatih nitk pa veže naše duše na božje Srce. Vsaka dobra spoved je mogočen klic: Kvišku srca! Od dobre spovedi odhajamo dvignjeni, oplemeniteni, posvečeni, polni božjega duha. Ljubimo tedaj sveto spoved! Vem, da ga ne bo med nami, ki bi ne opravil svete spovedi za Veliko noč. Tudi upam, da jo bomo dobro opravili. A kdor bi šel k sveti spovedi samo za Veliko noč, ta ne bo mogel biti apostol. Ljubimo pogostno sveto spoved! Verujmo: Čim pogostejše bomo hodili k spovedi, tem lažja nam bo njena žrtev, tem več veselja in miru bo prišlo v naše srce. V srčni radosti bomo čutili blagoslov tega zakramenta, gnala nas bo sveta vnema, da tudi druge pripelejmo k njemu, da bodo vsa srca napolnjena z milostjo in božjim mirom.

b) Sveto obhajilo je kruh za večno življenje. »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.« Ali ne čutimo vselej novih moči v sebi, ko odhajamo od Gospodove mize? Ali nam ni pri srcu, da bi klicali z apostolom: »Živim, pa ne več j.z., ampak Kristus živi v meni.« Prijatelji svetega obhajila živijo duhovno življenje, apostoli svetega obhajila so apostoli duhovnega življenja. Seveda zo-

pet tu velja, da rodi svete sadove v naših dušah le pogostno sveto obhajilo.

Vem, kaj boste rekli: Koliko jih je, ki jih pogosto vidimo pri spovedi in pri obhajilni mizi, pa so tako površni in grešni. Nič sadu ni videti na njih. — Res se dobe ljudje, ki kljub pogostnemu prejemu svetih zakramentov navidezno ne napredujejo v dobrem. No, tega niso krivi sveti zakramenti, marveč velika človeška slabost. Mnogi morda svete zakramente prepovršno prejemajo. Vedimo tudi, da strasti tudi sveta spoved in sveto obhajilo ne zamorita popolnoma, zato se uspehi tako ne vidijo. Sicer pa ne sodimo zgolj po zunanosti. Saj ne vidimo v človeško srce in ne vemo, kakšen je kdo pred Bogom. Morda pa se premnogi, po svetih zakramentih okreščani, le varujejo smrtnih grehov. Ali ni to veliko? Pomislimo, kaj bi bilo z njimi, ako bi k svetim zakramentom sploh ne hodili. Ne sodimo! Verujmo: Sveta spoved in sveto obhajilo sta najboljša pot k zares duhovnemu življenju, k življenju za večnost.

c) Duhovne vaje. O teh piše prelepo sveti Oče v že omenjeni okrožnici, s katero se boste gotovo lahko seznanili bolj natančno. Duhovne vaje so visoka šola duhovnega življenja. Kdor se jih udeleži z resnim srcem, se čuti po njih ves preroben. Hvala Bogu, da zanimanje za duhovne vaje raste, da zlasti fantje in moške bolj in bolj prihajajo v Dom duhovnih vaj v Ljubljani. Kako se človek v tihoti in miru vse drugače spozna in presodi. Ure duhovnih vaj so res božje ure, saj človek čuti božjo bližino in ume božji glas. Fantje in moške, ki ste že bili v Domu, ne molčite! Povejte svojim tovarišem, kako ste tam z milostjo božjo kovali svoj katoliški značaj! Bodite apostoli duhovnega prerojenja v duhovnih vajah!

Mnogi pa v Dom še ne morete, ni še Doma za žene in dekleta. Mislite, kako bi mogli prirediti male duhovne vaje doma. Ako bo v naših srcih vstala velika želja po duhovnem obnovenju, se bo gotovo našla prilika, da se tej želji zadosti. Posvetujte se s svojimi dušnimi pastirji, ki vam bodo v takih stvareh radi ustregli.

V tem mesecu obhajamo Veliko noč — praznik Kristusovega vstajenja. Naj bo tudi praznik našega vstajenja, da bomo iskali to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na desnici božji, da bomo hrepeneli po tem, kar je zgoraj, ne po tem, kar je na zemlji. (Sv. Pavel.)

Velika noč.

P. Mihael Mlekuž, O. S. B.

Na veliki petek objame ves krščanski svet globoka tišina. Vse molči, celo zvonovi, ki nas med letom dan na dan opominjajo in spominjajo večnih, nadčutnih resnic! Temna noč žalosti in groze se vleže ob belem dnevu na naša srca. In vendar to ni molk obupancev! V temni noči, na veliki petek, ko nosi sv. Cerkev črno, žalno obleko, zadoni sredi liturgije v cerkvi klic: »Agios athanatos!« Sveti nesmrtni, usmili se nas! Torej Križani ni za vedno mrtve?! Tudi Marija, Jezusova mati, molči, a njeno srce bije krepko in zaupno tretjemu dnevu naproti, ko se bodo preokbe izpolnile...

V »veliki noči*« raste naše upanje. Le stopnjema nam razodeva sv. Cerkev vzvišeno resnico, radostno novost. Najprej v znakih in podobah. Zdi se skoraj, kakor da bi se bala, da ji ne bomo verjeli, ako nam enostavno in suhoparno zatrdi, da je Kristus od mrtvih vstal, oni Jezus iz Nazareta, ki je še pred kratkim visel na križu razgaljen, razbit, zapljuvan in ... mrtve.

Polagoma se torej vrši veliko razodetje. V podobah! Prva podoba je ogenj, luč in toplota, vir življenja. Pred cerkvijo zanetijo ogenj, ga blagoslovijo in ob njem prižgejo novo luč, ki naj služi za razsvetljavo pri nočni božji službi. Le za razsvetljavo? O ne! V mali procesiji nosi diakon svečnik s tremi roglji. Ko vstopi v cerkev, prižge svečo na prvem roglju ter zakliče glasno in radostno: »Luč Kristova!« »Boгу hvala!« odgovori duhovščina in zbrano ljudstvo. Tako kliče diakon in tako odgovarja božje ljudstvo vsakikrat, ko prižge novo luč. »Luč Kristusova!« Kje pa je Kristus? Ali ne leži mrtve v grobu? ... Dija-

kon je klicar v slavnostnem sprevodu zmagoslavneга Kralja, in luč je podoba, ki ga označuje.

Tudi znameniti slavospev velike noči »Radujte se angelski nebeški dvori«, ki ga poje diakon med blagoslavljanjem velikonočne sveče, stopnjuje naše pričakovanje, našo zaupno nestrpnost. Sledi 12 beril iz starega zakona, kratka zgodovina izvoljenega ljudstva s posebnim ozirom na krst in vstajenje, in zadnje berilo je zgodba treh mladeničev v ognjeni peči. Z božjo pomočjo so ti zmagali smrt. Kaj pa Kristus?

Ne dobimo še jasneга odgovora, temveč po daljši odsotnosti se spet vrne v cerkev procesija, ki se je bila oddaljila. Škof (ali mašnik, ki vrši opravilo) je namreč blagoslovil krstno vodo ter krstil navzoče krščence. Z njimi se sedaj vrača v cerkev. Ti nosijo bela oblačila ter drže v rokah prižgane sveče. Zmagali so smrt, potem sv. krsta so postali deležni novega življenja. Oni so druga podoba, po kateri nas sv. Cerkev pripravlja na veliko skrivnost. Med prepevanjem litanij vseh svetnikov — ti tvorijo pač dvor mogočnega Kralja — se pomika sprevod »novorojenih jagnjet« k oltarju. Ko prispe tudi škof (župnik) do njega, zadoni slovesni slavospev zmagoslavnemu Kralju: »Slava Boгу na višavah...!«, in v znak veselja se oglasi tedaj radostno zvonjenje zvonov.

Berilo pri sv. maši nas opominja, da naj svoje življenje uredimo tako, kakor se spodobi onim, ki so vstali iz groba k novemu življenju; kajti ko pride Kristus, bomo tudi mi z njim zablesteli v njegovi slavi. Po »Berilu« stopi poddijakon k škofu ter krepko napove: »Prečastiti oče, naznanjam vam veliko veselje, ki je »aleluja!« Ze 70 dni ni bilo slišati v božjem hramu tega radostnega speva; sedaj pa škof kot prvi dvigne glas in zapoje: »Aleluja!...« Kristus ne more biti več daleč, kmalu bo sredi med nami, živ med živimi. Evangeljsko poročilo nam naznanja iz angelskih ust: »Vstal je, kot je rekel...« Torej je vendar le res! Vstal je od mrtvih On, Jezus Kristus?! Da, vstal je! Zmagal je grob in trohno. Raduj se o kristjan! Med svetotajnim dejanjem pride on sam med nas, pod podobo kruha in vina ga gledajo naše presrečne oči. Aleluja! Pri sv. poje-

* Do poznega srednjega veka so tudi na Zapadu, kakor še sedaj na Vzhodu, praznovali »Veliko noč« — v noči med veliko soboto in nedeljo. Dejstvo, da mi Slovenci praznik Kristusovega vstajenja imenujemo enostavno »velika noč«, priča, da je bila za časa, ko so oglejski in solnograški misijonarji pridobili naše pradede za Kristusa, še vedno v navadi liturgija »velike noči«, podobno kakor še sedaj liturgija »svete noči« o božiču. Konec srednjega veka so to slavje preložili (anticipirali) na soboto popoldne in slednjič je obveljala naša današnja navada, da »veliko noč« začnemo praznovati že v soboto. Liturgija velike noči je pa pri tem ostala skoraj povsem nespremenjena. Prvi, ki nam jo je na kratko opisal, je bil znameniti filozof in mučenec sv. Justin (l. 165.).

dini se pa kar najtesneje združimo ž njim, da si tako za vedno zagotovimo skupnost in občestvo ž njim, ki je naš Kralj, naša moč, naše vstajenje. Aleluja!

Med sv. mašo, ki je določena za »nedeljo vstajenja« neprenehoma ponavljamo

polni radosti: »Resurrexit«: Vstal je Aleluja, Aleluja!

Vstal je Kristus moja nada.

Mi vemo, da je Kristus vstal v resnici!

Ti zmagoslavni Kralj se nas usmili!

Amen Aleluja!

Čudodelna svetinja.

(Ob stoletnem jubileju.)

Preteklo stoletje so imenovali stoletje Marijino, ker je Marija ravno v njem dala svetu izredno veliko dokazov svojega usmiljenja in ljubezni. Med temi omenjamo tudi čudodelno svetinjo Brezmadežne Device; saj je Marija po njej izkazala na čudovit način že toliko milosti, da je ljudstvo po pravici to svetinjo začelo imenovati »Čudodelno svetinjo«. Zaupanje v čudodelno svetinjo je tekom 100 let postalo zares kar splošno; čudodelna svetinja je postala vernim srcem posebno poroštvo Marijinega varstva.

Papež Leon XIII. je pobožnosti sv. rožnega venca pridružil tudi češčenje čudodelne svetinje in postavil poseben praznik v mesecu novembru (27.). A kakšen je postanek te čudodelne svetinje? Naj na to vprašanje kratko odgovorimo, da verni Slovenci spoznajo, kaj je Mariji v veselje in kaj ji je v žalost, kaj posebno ljubi in kaj jo posebno skrbi.

V preteklem stoletju si je Marija izbrala preprosto dekle iz navadnega ljudstva, ki je pozneje postala usmiljenka, da je po nji izročila svetu čudodelno svetinjo. Ime ji je bilo Zoe, pozneje v samostanu Katarina. V osmem letu je izgubila ljubo mater, a neki notranji navdih jo je tolažil: »Odslej je preblažena Devica tvoja edina mati. Glej! Marija je toliko bolj naša, kolikor manj imamo pomoči in tolažbe pri svetu.« S 24. letom je postala novinka pri usmiljenkah. Bilo je ponoči 18. julija 1830. Ura je bila vprav pol 12, ko jo je neki glas zaklical: »Sestra Laburél! Prebudi se, odgrne zaveso pri postelji in — o čudo — pred seboj zagleda zalega dečka, kakih pet let, ki je od njega prihajala velika svetloba. Rahlo jo nagovori: »Pridi v kapelo, preblažena Devica te čaka.« Kdo drugi je mogel biti ta deček, kakor Katarinin angel varih? Sestra Katarina se je bala ponoči vstati in iti v kapelo, da bi je ne slišala katera izmed sester. Deček pa ji pravi: »Ne boj se! Ura je pol dvanajstih. Vse spe. Jaz te spravim.« Katarina gre. V kapeli so

gorele vse luči kakor na sveti večer o polnočnici. Poklekne k obhajilni mizi. Proti polnoči zakliče deček: »Glej! Tukaj je preblažena Devica!« V tem trenutku se je prikazala Gospa v brezprimerni lepoti. Sestra Katarina piše o tem trenutku: »Bila sem ganjena, kakor še nikoli v življenju in kakor se z besedami ne da povedati.« Gospa je pokazala proti oltarju z roko in mi zatrčila: »Tam boš našla tolažbo.« Potem mi je dejala: »Hči moja, zaupala ti bom neko naročilo; pri tem boš mnogo trpela; a spomni se, da gre za božjo čast in boš vse premagala.« Marija je pričela tožiti: »Hči moja! Časi so zelo slabi. Prišel bo dan, ko bo nevarnost zelo velika, ko se bo mislilo, da je vse izgubljeno. Križ bodo sramotili in ga vrgli ob tla; in vnovič bodo odprli srčno stran mojega Gospoda in ves svet bo pogreznjen v veliko žalost. A ne boj se: Jaz bom z vami, moje oči bodo vedno obrnjene na vas, izkazovala vam bom veliko milosti.« Izginila je in deček pravi: »Odšla je.«

Kaj je Marija mislila, ko je Katarini dejala: »Zaupala ti bom neko naročilo.« To ji je povedala šele pri drugi prikazni 27. novembra 1830, v soboto pred prvo adventno nedeljo. Katarina je klečala v kapeli in premišljevala. Naenkrat je stala Marija pred njo na zemeljski obli. Ob Devici pa se je napravil okvir, na katerem se je v zlatih črkah bralo: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.« Obenem je Katarina slišala glas: »Stori, da se po tem vzorcu napravijo svetinje. Oni, ki bodo te svetinje nosili in zaupali, bodo prejeli velike milosti.« Slika se je obrnila. Katarina je videla črko »M«, nad njo se je dvigal križ, spodaj pa je videla Srce Jezusovo, s trnjem obdano in Srce Marijino z mečem prebodeno. Črka »M« in obojno srce pove vse.

Katarina je dobila naročilo; treba ga je bilo izpolniti. Nadškof pariški je dovolil, da se napravijo take svetinje in še zahteval, da se naj prve, ki bodo narejene, iz-

roče njemu. Nadškof je vzel eno teh svetinj, stopil z njo k nekemu odličnemu bolniku, ki ni hotel nič vedeti o spreobrnjenju. Dal mu jo je. Mož se je izpreobrnil. Svetinjo so naglo razpečevali. Grešniki, protestantje, celo judje so jo s spoštovanjem sprejemali in jo nosili, pa ne samo v Franciji, marveč po vsem svetu. Kralj napolitanski jih je ob boleznih milijone razdelil med ljudstvo. Papež Gregorij XVI. jo je imel ob križu v svoji sobi. Pij IX. je podelil sto dni odpustka za molitev: »O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.« Samo v Parizu se je v desetih letih prodalo 40.000.000 izvodov teh svetinj. Vzdihljaj in svetinja sta mnogo pripomogla, da je bila 8. decembra 1854 proglašena verska resnica o Brezmadežnem Spočetju.

Kaj pa bodi naša naloga? Stori to-le:
1.) Če še nimaš čudodelne svetinje, si jo preskrbi. Vsako jutro in vsak večer jo pobožno poljubi, da boš v življenju, zlasti pa ob smrti deležen posebnega varstva Brezmadežne.

2.) Ponavljaj, kadar je prilično, vzdihljaj, ki ga čitaš na svetinji: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!«

3.) Mnogo odpustkov si lahko nakloniš, če si daš položiti to svetinjo po pooblaščenem mašniku. S tem postaneš član »Družbe čudodelne svetinje«.

4.) Deluj apostolsko! Če je v družini kakšna neljuba razvada, si pomagaj s čudodelno svetinjo. Mnogokrat je že prinesla v družine srečo, blagoslov, dvignila versko življenje, ohranila mladino na pravem potu. Ali je morda kdo, ki si že obupal nad njegovim spreobrnjenjem. Izroči ga usmiljenemu varstvu Brezmadežne; ponudi mu svetinjo! Če pa misliš, da je ne bi maral sprejeti, mu jo moreš vštiti v obleko, bolniku pa jo vtakni pod blazino, obenem pa goreče moli za njegovo dušo.

Oklenimo se letos s prav posebnim zaupanjem Brezmadežne! Prosimo veliko, pa bomo gotovo tudi mi čutili njeno posebno bližino.

Opomba: Pravico blagoslavljanja čudodelno svetinjo in jo vernikom nadevati imajo misijonarji sv. Vincencija Pavelskega. Dobi pa to pravico lahko vsak mašnik, če se obrne s prošnjo na predstojništvo misijonarjev (Ljubljana, Tabor št. 12). — Tam imajo tudi knjižici »Čudodelna svetinja« in »Prednosti čudodelne svetinje«. Prva stane 1 Din, druga 50 par.

„Odrešenik sveta, reši Rusijo!“

Neradi, a vsled sedanjega preganjanja na Ruskem prisiljeni, objavljamo bogokletno izjavo, ki jo je izustil že pred nekaj leti boljševiški ruski »naučni« minister Lunačarski: »Sovražimo krščanstvo in kristjane, ker pridigujejo ljubezen do bližnjega in oznanjajo usmiljenje. To nasprotuje našim nazorom; ljubezen do bližnjega je ovira za razvoj revolucije. Kar potrebujemo, to je sovraštvo. Mi moramo biti sposobni, da sovražimo, če hočemo svet osvojiti. Odpravili smo kralje zemlje, zdaj pa gremo zoper gospode neba!« — Jasneje ta brezbožnež in bogokletnež ni mogel povedati, kakšen duh vodi in prešinja zastopnike brezverskega boljševizma na Ruskem.

Vse, kar počenja sedaj ruski komunizem, je le očitiden dokaz, da mu je glavni in najvažnejši cilj

boj proti krščanstvu in cerkvi.

Vse mu pride prav, ko hoče s satansko zlobnostjo vero in cerkev zatreti: laž in zvijača, zaničevanje in smešenje, nasilno strahovanje, požig in umor. Saj ni možno umeti, da se more v 20. stoletju pojavljati taka brezsrčna divjost.

Ko je Evropa po zgledu svetega Očeta Pija XI. dvignila klic ogorčenja, je bila sovjetska vlada sicer v zadregi, a drzna dovolj, da se je opravičevala in si skušala pomagati z lažjo. Še celo tako drzna je bila, da je prisilila pravoslavnega cerkvenega poglavarja k izjavi, kakor da je v Rusiji vse v redu in da uživajo državljani strpljivost in svobodo. Sovjetski rablji se opravičujejo, toda pogledjmo, kaj poroča zgodovina: Do leta 1928. je bilo brez preiskave in brez razsodbe ustreljenih 28 škofov in 1200 svečnikov zgolj vsled volje sovjetske vlade. V času 1928/29 je brez sledu in na skrivnostni način izginilo 30 škofov in 1348 svečnikov. Javnost ne bo nikdar izvedela, kdo jih je umoril. Na tisoče redovnikov je bilo do smrti mučenih, ker so ohranili vero in niso hoteli zapustiti samostanov. Prav tako veliko redovnic je umrlo po krivdi komunističnih vandalov, ker se niso dale ustrahovati. Kdo more prešteti žrtve in mučence iz ljudstva, ki so bili radi vere ustreljeni. V ječi se nahaja še danes obilo vernikov in duhovnikov ter 3 škofje. — Po podatkih sovjetske vlade je

bilo do 1. decembra 1929 zatvorjenih 1386 svetišč, 416 sinagog, 762 molitvenic (kapel). V tem številu pa niso vštete samostanske cerkve in kapele. Koliko jih je bilo zaprtih kar na voljo raznih sovjetskih organov, neoficijsko — tega nihče ne ve... Februarja 1930 so sovjeti zopet dali zapreti 202 cerkvi; napovedujejo pa, da bodo s 1. julijem odpravljena vsa svetišča.

Cilj, ki ga imajo boljševiki, je, uničiti vero in verstvo, odpraviti pravost — po vsem svetu, ne samo v Rusiji. »Mladina in celo nežna deca se po načrtu odvraca od krščanskih kreposti ter vzgaja v mržnji do Boga. Vsled tega se pogreza mladina v nenravno življenje, kakršno se je komaj opazovalo v najžalostnejši dobi poganstva.«

Po vsem krščanskem svetu se širi kakor val glasen klic nevolje in enodušen, ogorčen ugovor proti nezaslišanemu barbarstvu, ki muči nesrečno Rusijo. — Skoraj po vseh večjih mestih so bili že sklicani protestni shodi in sprejete ostre resolucije v varstvo ruskih mučencev. Katoličani in drugoverci so edini in složni v obsodbi ruskih mogotcev in njih grozodejstev. Danadan prihajajo nova poročila o velikih zborovanjih, sklicanih proti divjemu zatiranju verske svobode na Ruskem.

Na Holandskem je bila v zbornici predložena spomenica, ki poziva ondotno vlado, naj premisli, če bi se dalo doseči, da bi vse evropske vlade skupno nastopile s protesti proti krvoločnemu zatiranju vernikov na Ruskem. Najodločneje se je zavzela za ruske kristjane Anglija. Najprej se je oglasila sinoda škofov, ki so izrazili globoko obžalovanje, da je v današnjih časih možna taka grozovitost v ruskih vladnih vrstah. V angleški zbornici je bil razgovor o korakih, ki bi jih bilo treba storiti v prid verskim trpinom v nesrečni Rusiji. Minister za vnane zadeve Henderson je odgovoril, da delavska vlada ne opazuje brez strahu in brez pozornosti dogodkov na Ruskem, pa da je angleškemu poslaniku v Moskvi naročeno, naj pošlje točne podatke o stanju ruske cerkve. — V zgornji zbornici je poudaril nadškof canterbury-ski, da gre tu za čast krščanskega ljudstva in splošne civilizacije (omike). Prejšnji ministrski predsednik Baldwin je pa rekel: »Vest angleške javnosti je bolj kot kdaj probujena.« Važna je zlasti izjava, ki jo je razglasil kardinal Bourne: »To versko preganjanje bo imelo, če se čimprej ne ustavi, uničujoče posledice za ves svet.«

Jugoslovanski katoliški škofje so na konferenci dne 22. februarja t. l. v Zagrebu protestirali proti strašnim zločinom v Rusiji. Obsodili so to početje in povabili vse vernike, da se združijo v molitvi za nesrečno Rusijo. Za dan 19. marca so bile napovedane molitvene ure, svete maše, skupno sv. obhajilo in druge pobožnosti za rešitev toliko duš, ki v Rusiji trpe. Sam sv. Oče Pij XI. je na god sv. Jožefa na grobu sv. Petra opravil sv. mašo in molitve za nesrečno Rusijo.

Naj se spoštujejo človeške pravice! Kardinal dr. Faulhaber, nadškof v Monakovem, je imel na dan papeževe obletnice v ondotni stolnici pretresujoč govor prav o ruski nesreči. Dejal je:

»Sovjetska unija je sicer izboljšala položaj delavstva v Rusiji, vendar pa je plača ruskega delavca še daleč pod plačami v naših deželah. Ali — tudi pravice delavstva je treba ščititi; človeških pravic ne sme nihče z divjo silo gaziti. V Boga verovati, k Bogu moliti, skupnoslužbo božjo imeti, ti in drugi pojavi verskega življenja spadajo k človeškim pravicam, ki se ne smejo nikomur kratiti.

Če se drugod zgražajo nad dioklecijanskim preganjanjem v Rusiji, tudi mi ne smemo molčati... Naj nihče ne govori: »To je politika!« To ni politika, marveč evangelij. Primerjajmo priliko o ljuljki in pšenici. Če sovražniki božji ponoči ljuljko sipljejo med pšenico, prijatelji božji ne smejo spat! Ako agenti iz Moskve okrog potujejo ter pravljico o ruskem paradizu lažnivo razglašajo, možje verskonravnega reda ne smejo molčati.

Morda pa tičimo že sami globoko v kulturnem boljševizmu?! Svetna šola je ruska šola. Tako zvano rdeče prizadevanje »prijateljstva otrok« — kakor se imenuje to gibanje, je ruski zamisel...

Vsi, ki še kaj dajo na verske človeške pravice, se morajo združiti in glasno ugovarjati. Vzhodna kultura ne sme utoniti v boljševiški nekulturi. Vera v Boga in avtoriteto, volja za pravni red, za zakon, za družino, za pravičnost in lastninsko pravico, za ljubezen do bližnjega in za čistost se morajo rešiti...

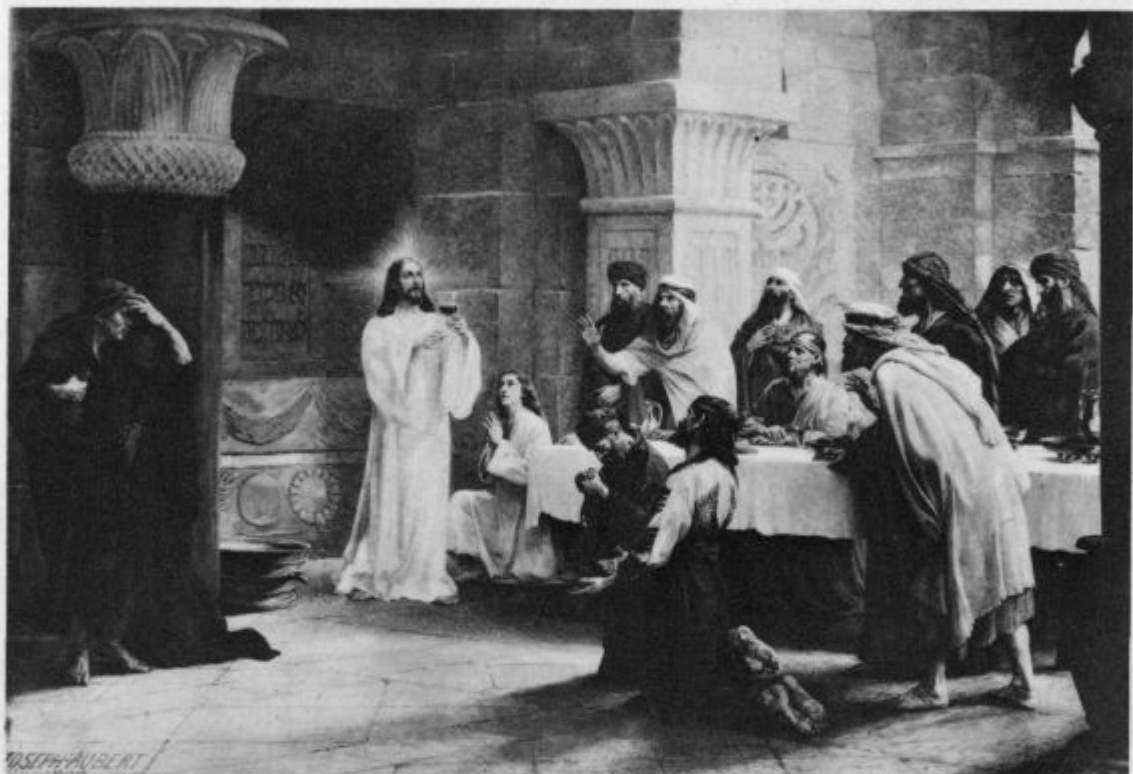
Vsi se hočemo udeležiti protestnega gibanja, kakor smo to storili za časa mehiške krutovlade. Zlasti pa dvigamo svoje ugovore proti tlačenju in zatiranju vesti. Zahtevamo verstveno svobodo... Ne bomo pa samo protestirali, marveč tudi molili. Posnemali bomo svetega Očeta, ki je

zaklical: »Qui bisogna pregare« — tu je treba moliti!

Proti boljševškemu divjanju je bilo sklicano manifestavno zborovanje tudi v Mariboru. Vseučiliški profesor, prelat dr. Fr. Grivec je v sijajnem govoru naslikal vse mučeniško trpljenje ruskih kristjanov. Ognjevite besede so v ogromni množici zbudile vihar ogorčenja. Toda uverjeni smo — je rekel ob sklepu predavatelj —: Rusija bo vstala, ne bo podlegla

Glasna obsodba, ki jo je izreklo ogromno število manifestantov, naj valuje dalje in dalje, dokler se ne zgane prav ves svet in zahteva, da se zaustavi strašna krivica.

Za profesorjem Grivcem je govoril imenom ruskega odbora v Ljubljani vseuč. profesor Aleksander Maklecov, ki je izrazil veselje, da se je svet končno otreš čudne ravnodušnosti in da se je pričel jasno zavedati velike nevarnosti, ki jo po-

Aubert.

Zadnja večerja.

in obtičala v umazanem blatu, v katero so jo pogreznili boljševiki.

Ljubljana je vstala na obrambo proti nečloveškemu početju ruskih sovjetov 11. marca. Voditelj apostolstva sv. Cirila in Metoda, univ. profesor dr. Grivec je je podobno kakor na mariborskem protestnem shodu dokazal, kako skuša boljševiška vlada s satansko grozovitostjo uničiti vero v Boga in zatreti vse verstvo. Strašna so bogokletstva, ki jih izvršujejo ruski brezbožneži. Tisoče duhovnikov in škofov so zaprli, izgnali v mraz in lakoto, mučili, umorili... Cerkve so oskrunjene, mladina se vzgaja v brezbožnosti in tira v нравno nesrečo. Rusija je kakor dežela, ki je izročena na milost in nemilost anti-kristu.

menjajo ruski dogodki ne samo za Rusijo in slovanstvo, marveč za vesoljno človeštvo. — Končno je še spregovoril prota Jankovič, ki je pozdravil enodušnost vseh kristjanov, ki protestirajo proti barbarskim metodam, s katerimi hoče nasilna manjšina v Rusiji iztrebiti vero v Boga, v Odrašenika in njegov zveličavni nauk.

Končno je bila z velikanskim odobravanjem sprejeta sledeča krepka in odločna resolucija:

»Katoličani in pravoslavni, zbrani na protestni manifestaciji Apostolstva sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, pridružujoč se slovesnim protestom papeža Pija XI. in krščanskega sveta, dvigamo svoj glas proti krutemu preganjanju krščanstva v Rusiji ter pozivamo ves kulturni svet, da se pre-

drami iz brezčutne brezbržnosti in da z glasnim protestom prevpije zaroto molka, obsodi surovo brezbožnost, teptanje najosnovnejše svobode, uničevanje tisočletne krščanske omike ter številne usmrtilve nedolžnih žrtev. Ko ogorčeno obsojamo grozno preganjanje krščanske vere in

Tako je Jugoslavija dejansko pokazala, da sočuvstvuje s trpečimi krščanskimi soobrati. Pri tem pa seveda ne smemo prezreti in pozabiti, da je naša najizdatnejša in najpotrebnejša obramba: trajna, skupna molitev, naj »Odrešenik sveta — reši Rusijo!« Sveti Oče nas poziva, da molimo

Fra Bartolomeo.

Žalostna Mati božja.

brezobzirno gaženje človeškega dostojanstva, pozivamo verne katoliške in pravoslavne kristjane, da z iskrenimi molitvami in žrtvami zadoščajo za neštete bogokletne zločine in prosijo Boga, da po svojem usmiljenju, po priprošnji čiste Bogorodice in skupnih slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda olajša in okrajša trpljenje nesrečnega ruskega naroda.«

Ljubljani sta sledila Beograd in Zagreb.

in prosimo za ruske sobrate in podeljuje vsem, ki se bodo pridružili njemu v tej križarski vojni molitve, svoj apostolski blagoslov. V molitveno vojno naj se kot prvi borci uvrste naše Marijine družbe. Skupna zadoščevanja pred Najsvetejšim, pravna sveta obhajila, tihe žrtve, samo Božu znane, naj dan za dnem kličejo k nebesom:

»Odrešenik sveta, reši Rusijo!«

Kdor hoče pravi otrok božji biti, mora tudi sovražnika ljubiti.

Zdravje duše in telesa sta najboljša sosed, kajti pod jedno streho prebivata.

Zdravje gre po curku doli, po niti pa gori.

Imeniten stan pa visoka čast, je ledena laz, po kateri človeku rado izpodleti.

Zoper moč smrti ni rože na vrti.

Star denar in star prijatelj, lahko se nani zaneses.

Slomšek.

Poživniki.

Andrej Orehek.

III.

Dobrépoljska stolpna ura je počasi in otožno naštela enajst, zvezde na jasnem nebu so poskakovale okoli meseca, ki mu je bil, komaj pet dni po ščipu, že rogljiček odbit, kakor da se je pretepal v gostilni pri Jožku. Pravkar je plul nad njo in radovedno pokukal v vse kote, kolikor mu je pripuščala prirojena okornost. Baš so se odprla težka gostilniška vrata, da sta planila iz nje tobakov dim in alkoholov

njem poginila vsaka žival, da ga toliko vsrka kakor človek.»

Poživnik Lovrenček je bil drugačnega mnenja. — Bregarjev Janez in Brodnikov Štefan, še mlada, postavna pa dobra fanta s Ceste, sta ga pririnila na gostilniški prag, da ga odvedeta domov. Po vsi sili je hotel nazaj. V dimu in smradu se je Skok počutil blaženega kot riba v čistem tolmunu.

»Alfonz tišči denar, kakor bi mu bil k srcu prirastel. Skoraj nič še nisem pil.

Perugino.

Sveta Devica.

smrad in krik pijancev. Ogorčen nad ljudsko nespametjo ubere blede nebesni ponočnjak smer proti Turjaku. »Da more biti Adamov rod tako nerazsoden,« modruje v sinji višavi. Koliko zraka, čistega ko jasna misel, je na zemlji, koliko svobode, koliko lepote, neumnež pa se zapira v gostilniško ječo, omamlja si jasno misel, ki je zanjo ustvarjen, vdihava strupeni smrad, ki bi v

Po mizah je polno vina, pa da bi zdajle hodil domov? Ne grem.»

»Kakor vam je všeč. Mina je prosila, da bi prišli skupaj domov. Midva greva, enajst je ura, pa zmrznite zopet, če hočete.»

Spomin na zmrznjenje je odločil. O, Lovro Skok ni tako neumen. Ni še pozabil, kako je bilo lani. Z alkoholom na-

tovorjen se je majal čez široko polje, se vsedel na konfinski kamen ob cesti, da si oddahne od bridkih težav, se zazibal v sladek spanec in zdrsnil v sneg. Dobro uro kesneje sta ga našla dva vinska bratca iz Zdenske vasi že trdega. Sklicala sta vaščane in ubogo revico Mino, njegovo ženo, ki je za žive in mrtve vpila na pomoč. — Takrat je bil na počitnicah brihtna glava, Tomažev študent. Zahteval je, da so zmrznjenca na mestu slekli, kolikor se je dalo, in ga pridno drgnili s snegom. In res so po dolgem trudu v to revno, od alkohola pre-

na debelo se ga ni bilo treba natreskati. Saj ste vendar človek. Pa pravite, da niste nič pili,« prigovarja Bregarjev. S težavo nadaljujejo pot proti vasi. V dolgem traku je motno odsevala slabotna lučka skozi malo okence Skokove bajtice. Njegova Mina je še čula.

Bila je to skrbna, delavna, po duhu krepka žena, ena tistih nesrečnic, ki se možijo brez premisleka, ali bodo mogle srečno živeti z izbranim ženinom ali ne. Možila se je, da bi bila omožena, vsega drugega ji ni bilo dosti mari. Rojena v

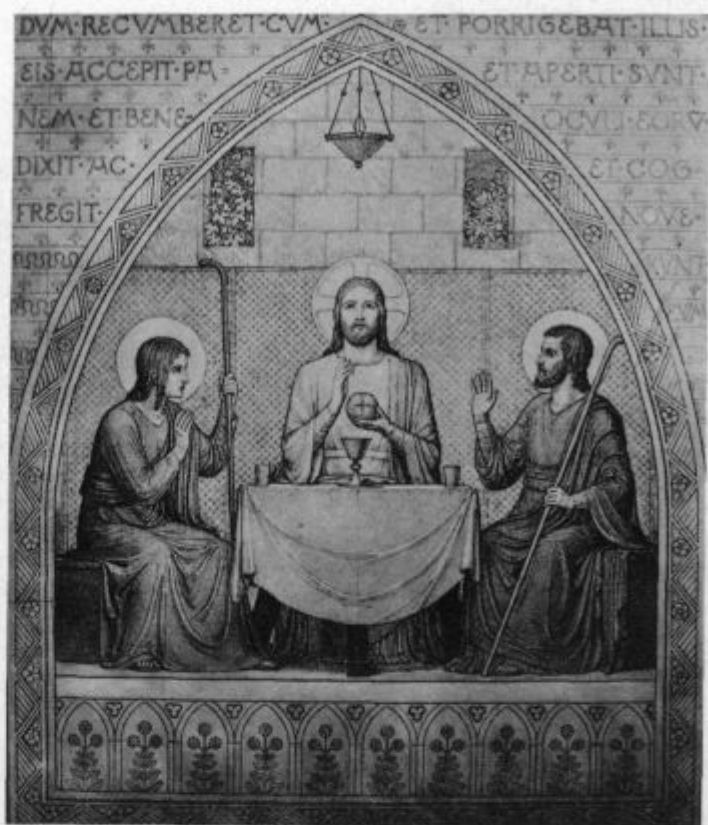
Čudodelna svetinja.

žeto telo pridrgnili nazaj ubogo pijansko življenje. Tega Skok ni pozabil. Zmrzniti ne mara nikoli več.

»Jaz sem vaš poglavar, fantje,« vpije poživnik, ko ga Janez in Štefan bolj vlečeta nego vodita proti Cesti. »Dobrega poglavarja imate, skrbnega za vaš fantovski denar. Jurček ne bo kaše pihal. He, he, sta videla? Ni ga bilo danes na zborovanje, boji se, slabo vest ima. Naj mi le pride pred oči, jaz mu pokažem!« Jezno zamahne stisnjene pesti proti Zdenski vasi, izpodrsne in telebne v sneg. »Vidite, kakšen poglavar ste,« se smejeta fanta, »ne manjka se takih poglavarjev.« — »Kaj? Vidva sta proti meni?« oteplje pijanček okoli sebe, ko ga skušata dvigniti: »Mirujte vendar, sicer vas pustiva tukaj. Tako

ilovskih hribih je hotela iti spoti osatasti nevesti, bratovi ženi, pa se je poprijela prvega, ki je vprašal zanjo, in to je bil Lovrenček, že takrat pijanec, česar pa neizkušena Minka ni hotela verjeti. »Ko bo oženjen, bo drugače,« se je tolažila, »nobenega reda nima, sam je za vse, kako bi bil dober?« Ni pomislila, da je bil fant že poprej tak, ko sta mu še živela premeška starša, in da bo Lovro znal, česar se je Lovrenček naučil. Nekaj let po poroki je bil res kakor izpremenjen. Delovala je milost zakramenta sv. zakona in vzljubil je svojo čedno in pridno ženico: ni hodil po gostilnah, dober delavec je bil in pošteno je skrbel za družino. Minka je bila vsa srečna. Toda le prekmalu se je pokazalo, da je stara navada železna srajca.

Prišle so večje skrbi za družino, nesreče in življenske težave, in Lovro jim ni bil kos. Zakaj ne? Ker se kot fant ni nanje pripravil z živo vernostjo, potrpljenjem in z zaupanjem na božjo pomoč; moška sila mu je bila po alkoholu oslabiljena, značaj pokvarjen, razdrt, zato ljubezen do žene in otrok ni temeljila v božji ljubezni in je bila le prezgoda naveličana in izžeta. Ob tem prepadu je Mina jasno spoznala, da je njena in otrok rešitev le v njenih rokah. Mnogo je revica trpela, mnogo molila — pred otroki skrivala, olikor je mogla, sramoto njih očeta. Pokazalo se je, da zaupna molitev dela čudeže. Otroci so bili dobro vzgojeni, najstarejša deklica, nedolžen angelček, je hodila že v šolo. Ker je bila žena tako dobra, so ljudje Skoku njegovo pijanstvo še bolj zamerili. Zavedal se je ob jasnih trenutkih tudi sam, da ne ravna prav, ali kaj, ko je bilo takih trenutij tako malo. Poživniki zapeljujejo drug drugega. Če je Lovrenček kdaj ves skesan obsedel na tnalu pred bajtico in delal dobre sklepe, ko je videl ženo, kako skače od enega dela k drugemu, in mu je bolehní triletni sinček okrog vratu ovil nebojglijene ročice kakor bi ga prosil: atek, bodi priden kakor je mamica, da ozdravim tudi jaz — tedaj se je prihulil k njemu sosed, Skalarjev Pipi, bratec po mišljenju in življenju. Pipi so mu ljudje rekli, ker se je kot fant zelo zavedal svoje telesne lepote in se trkal na prsi: »Jaz «pipi» fant, vsa dekleta norijo za menoj.« Revez je menil, da je telo pri človeku glavno, ne duša, da je posoda bolj imenitna kakor to, kar je v nji. Ali kaj ti pomaga še tako lepa skleda, prinešena na mizo, če pa je polna močeradov, kač in druge golazni? Domišljavost in neozdravljiv napuh se vgnezdita v lepem telesu brez lepe duše. Nekdaj krasen dečko je bil Pipi po alkoholu popačen in pokvečen mešetar in zabuhel pijanček. Od mladostne lepote mu ni ostalo drugega kakor zasmehljivo ime. Kaplan Gašper je vedel, da za ubožce kakor sta bila Lovrenček in Pipi in še za celo vrsto njima podobnih ni druge pomoči kakor popolna abstinenca. — Ustanovil je družbo treznosti s tremi

Beuronska šola.

Učenca v Emavu.

stopnjami. Mislite, da je prišel kdo od poživnikov blizu? Niti eden! Napovedal jim je neizprosno boj.

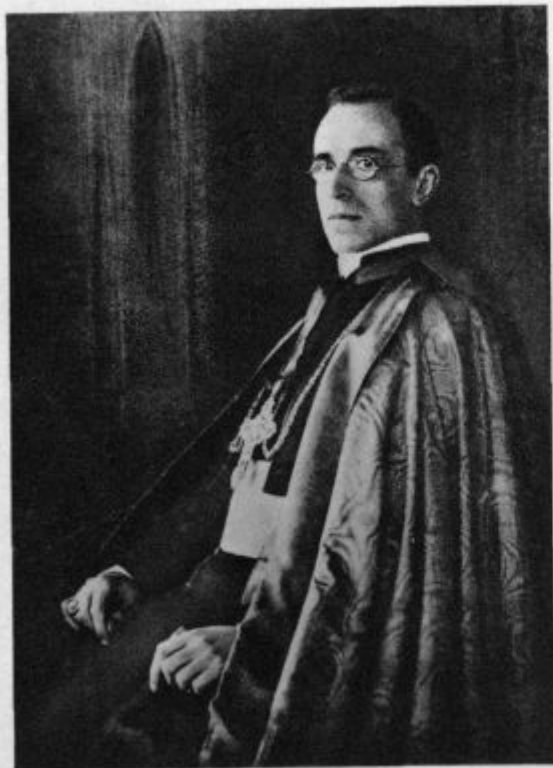
»Tiho, fant, le tiho, da nas ne bo Mina slišala,« prosi Skok, ko se ponočna družba približa revnemu domačemu krovu. »Ali se je tako bojite?« se polglasno heheta Štefan. »Ne bojim se je, ampak otroci bi se zbudili, ona bi jokala, njenih solz ne morem videti, ker je svetnica, živa svetnica,« mrmra bolj sebi kakor spremljevalcema. »Kar v listnik bom legel, nič me ne zebe.« Zakoplje se v steljo. Fanta namečeta nanj rženega strnišča.

»Veš kaj, Štefan,« pravi Janez, ko odhajata na drugi konec vasi proti domu, »ko bi imel biti kdaj takale pijanska capa, kakor je Skok, pa rajši vidim, da še danes umrjem.«

»Kaj hočeš? Revščina je revščina.«

»Kakšna revščina? Pijanščina, reci rajši. Ampak za naju bo tudi revščina zdajle, ko prideva domov. Tako dolgo še nisem bil zunaj.«

»Tudi jaz ne. Okno v kamrici sem odmaknil, preden sem šel. Nič ne bosta čula atek in mama, kdaj sem prišel.«

Novi državni tajnik

kardinal Eug. Pacelli.

»Jaz jih pa ne maram goljufati. Zlezel bom na peč, potem pa, kar bo, to bo.«

»Kaj če biti?« se smeje Štefan. »Tepena menda ne bova, ko nama je že osemnajstkrat kukavica zapela. Lahko noč!«

Potiho in polahko, da se ne čuje korak, jo mahne Brodnikov proti domu. Ko pride do okna, že toliko ur tihotapsko priprtega, se splazi na posteljo tik okna male kamrice, komaj slišno zapre in potegne odejo čez glavo, da bi zaspal. Toda Brodnikov oče je bil bolehen, pa čuječ in strog mož, ki je hotel, da ga otroci ubogajo. »Nikamor mi nimaš iti,« je ostro dejal Štefanu, ki je po skupni večerni molitvi hotel oditi in se izgovarjal, da imajo pri Jožku domenek zaradi Buščajevega denarja. — »Tisti denar ni tebi nič mari.« »Kaj mu ne

bo mari, saj je fant kakor drugi,« se je potegnila za Štefana mama, sicer zelo modra in skrbna žena, ki pa je tuintam prav neprimerno preusmerjala očetove vzgojne odločbe. »Kar pojdi, ampak hitro pridi nazaj.« Oče se z ženo pred otroki ni maral prepirati in je odnehal. Zaspal pa ni tisto noč, dokler mu je sin kolovratil okoli. Če je Štefan še tako previdno plezal v posteljo in zapiral okno, skrbni oče, ki je ležal v hiši tik kamrice, ga je vendarle slišal. Neutegoma zleze iz postelje in v temi išče šibe, ki je vedno ležala na polici pri peči. »I kaj pa štramljaš okoli?« ga vpraša žena, ki se je zbudila iz nemirnega spanja. — »Moram ga.« »Kaj moraš?« se ne more domisliti žena. »Nabil ga bom.« »Koga boš nabil? Menda noriš.« »Moram ga. Ne pustim pa ne pustim, da bi moji otroci ponoči lazili okoli.« »Štefan, beži, atek gre nadte!« zavriskne prestrašena žena. — Pa Štefanu ni bilo treba šele poziva. Bil je dobro vzgojen, nikoli ni zaspal, ne da bi opravil vsaj kratko priporočilo Bogu, Mariji in angelu varihu. Med molitvijo mu začno trepalnice omahovati, pa hitro je bil bister kakor zajec, ko začuje pogovor v hiši. Ena, dve, je bil iz postelje in zunaj, tri, štiri, pa v hlevu za zapahnenimi vrati. Kakšne račune sta z očetom imela drugi dan, ni Štefan nikoli zaupal niti Bregarjevemu Janezu, svojemu najljubšemu prijatelju. Brez ostre, svareče in kaznujoče besede ni bilo. Oče se je zavedal svoje dolžnosti.

Da je mnogo fantov tako lahkoživih, za nobeno resno stremenje sposobnih, da jih toliko zaide na napačna pota, da se je pijančevanje med njimi čez mero razpaslo, da zgubita oče in mati pri njih veljavo in potrebno spoštovanje, je v obilni meri krivo, ker začenjajo brez potrebe hoditi na vas in ponočevati. — Pa pravijo starši: »Čez glavo nam je zrastel, ne moremo ga več ustrahovati.« Ne rečemo, da je šiba najboljša vzgojiteljica, včasih pa je edina, ki kaj zaleže, posebno pri razpeljavčkih, pri fantičkih, ki šele zapuščajo družinsko gnezdo.

Huje ko človek za častjo leti, bolj čast pred njim beži, da je ne dojde.

Čast in družba človeka premeni, pa ga malokdaj poboljša.

Castilakomnost je družica hudega.

Veliko bogastvo je sreče vodenika.

Časi so ravno taki, kakoršni so ljudje.

Sestra Bogu dopadljive molitve je miloščina, hči žive ljubezni božje in do bližnjega.

Govori malo, pa tisto dobro, tako bo tebi čast.

Dobra duša povsod dobre ljudi najde.

Bog plačuje po zvestobi ne po stanu.

Ni človeka brez sence. — Slomšek.

NAMARIJINIHPOTIH

Kakor za ogledalo.

4. Beseda o življenju.

Janez Langerholz.

Pisano je: »Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake božje besede.«

Leto za letom sem slišala te besede v dnevih sv. postnega časa in vedno bolj so mi segale v dušo.

Človek živi. Dvojno življenje živi. In koliko se jih tega ne zaveda!

Telo živi. Tudi moje telo živi, raste in se razvija. Postregla sem mu, kakor mu postrežejo vsi pametni ljudje. Nisem mu dala samo kruha, ampak tudi druge hrane, vode, zraka, gibanja, obleke in sploh vsega, kar človek potrebuje za svoj obstanek na zemlji.

In duša živi. Mnogi, tudi sicer pametni in razumni ljudje, na to misel tako lahko pozabijo. Če hočem resnico govoriti, moram povedati: »Tudi jaz bi bila pozabila na to resnico, če bi me sredi valov vsakdanjega življenja ne bila nanjo opomnila ravno Marijina družba. In bi bila morebiti svojemu bornemu telesu privoščila vse, morda še preveč, dušo bi bila pustila pa stradati.«

Vsakdanja dušna hrana mi je bila molitev. Molitev v vseh različnih oblikah: jutranja, večerna, družbena molitev, pred jedjo, po jedi, skupna in zasebna molitev, premišljevanje...

Zgodi se večkrat v življenju, da se človeku tudi najboljša jed upre; pride celo taka slabost, da človek niti jesti več ne more. Drugi se ga morajo usmiliti in mu prigovarjati ali celo lastnoročno pomagati, da se spet loti jedi, da pride spet do svojih prejšnjih moči.

Ali menite, da se meni ni ravno tako godilo z molitvijo? In prepričana sem, drage moje sestre, da se godi isto tudi z vami. Naša lastna slabost in pa — le verjemite — tudi naš najhujši sovražnik, hudobni duh, ima zraven svojo besedo. In tako pride čas, ko se ti res ne ljubi moliti. Morebiti ti ni molitev prinesla zaželenega uspeha. Prikradejo se natihome in nenedoma razne nepotrebne misli in kar na-

enkrat se zaveš, da je tvoja molitev razmisljena in raztresena. In ubog, siromašen in neveden človek bi kar prišel do sklepa: saj ni vredno moliti, saj mi nič ne pomaga.

Prijateljice moje, veste kaj vam bom povedala? Poleg dobrega spovednika, kateremu sem večkrat odkrivala svoje težave z molitvijo, mi je največkrat prišla v takih stiskah na pomoč dobra nabozna knjiga.

Ko sem imela težave z molitvijo, so vstajali pred menoj svetniki in mi govorili: molitev je ljudem tako potrebna, kakor rastlinam voda, kakor ptiču peroti, kakor vojaku orožje. Molitev je dihanje duše, telo, ki ne diha in duša, ki ne moli, oboje je mrtvo. Stopil je predme sv. Janez Zla-

Marijina kapela v Dramljah pri Celju.

tousti in mi je govoril: »Brez molitve je naravnost nemogoče čednostno živeti.« Poslušala sem sv. Alfonza, ki mi je govoril: »Molite, molite, molite brez prenehanja. Če molite, ste zagotovljeni, da boste rešeni, če ne boste molili, boste brez dvoma zavrnjeni. Pogubljeni so v peklu, ker niso molili; če bi bili molili, bi ne bili pogubljeni. In vsi svetniki so po molitvi postali svetniki, če bi ne bili molili, bi ne bili v nebesih.«

Svetniki so me podprli, da sem se učila moliti ne samo izgovarjave molitvenih

Krepka hrana moji duši je bila živo govorjena božja beseda, ki sem jo poslušala pri pridigi, pri krščanskem nauku, pri shodih. Kolikokrat sem si želela, da bi bila vedno med tistimi, ki besedo slišijo in ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter obrode sad v potrpljenju.

Vrhunec vsega notranjega življenja pa je Jezus Kristus s svojo besedo v sv. evangeliju in s svojo skrivnostno pričujočnostjo v Najsvetejšem zakramentu.

Kolikokrat sem sama pri sebi mislila:

*Pomlad prihaja.**

besed, ampak da sem se znala pri molitvi živeti v pričujočnost božjo. Sv. Frančišek Saleški mi je povedal: »Postavi se v mislih večkrat na dan, kadar ti je mogoče, v pričujočnost božjo. Pomisli, kaj dela Bog in kaj delaš ti. Videla boš, da On vedno svoje oči z neskončno ljubeznijo nate obrača. O, moj Bog, boš potem rekla, zakaj se jaz vedno za teboj ne oziram, kakor ti v svoji ljubezni vedno name gledaš? Zakaj se me Ti, o Bog, tolikokrat spominjaš, in zakaj jaz tako malo in tako redkokrat mislim nate?«

Ko bi pri naših shodih ničesar drugega ne delali, kakor samo prebirali besede svetega evangelija, pa bi si vsaka izmed nas lahko nabrala neprecenljivih zakladov za vse življenje. Za zaklade sveta se pulimo, radi njih zapuščamo dom in hitimo za njimi v Ameriko in drugam; kaj pa je z zakladnico sv. evangelija!

Nikakor ne morem odložiti peresa, da ne bi zapisala par besedi še o Najsvetejšem zakramentu. Ne maram vas mučiti s svojimi mislimi in občutki, ki sem jih imela pri mizi Gospodovi. Bojim se, da

bi me premnoge moje tovarišice obsodile, češ, glejte jo svetohlinko, hinavko! Ali ni tudi ona iz mesa in kosti? Pa ne dela kakor bi bila svetnica.

Samo nekaj misli, ki sem jih brala, naj vam povem.

Vsak dan molimo: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh.« K tej kratki pa pomenljivi priprošnji pripominja sv. Hilarij: »Zveličar ima tako hrepenenje, da bi v nas prebival in da bi vsak dan k nam prišel, da nam zapoveduje, da vsak dan v svojih molitvah za to milost prosimo.«

Dobe se duše, ki trde, da Zveličarja preveč ljubijo in zato ne pajajo tako pogostokrat k njemu, ker bi sicer izgubile spoštovanje in ljubezen do Njega. Takim dušam dobro pove neki redovnik: »Kdo je že

kdaj prišel na misel, da bi se le redkokrat shajal s svojimi domačimi, da bi jih zato bolj ljubil in da bi jim tem bolj mogel pokazati svojo ljubezen? Ali ne velja prav isto za božjega Zveličarja?«

Ko bi mogla, bi stopila vsako leto vsaj za Veliko noč do vsake moje tovarišice v Marijini družbi in bi jo srčno prosila: »Prijateljica! Vsaj za velikonočno sv. obhajilo se pripravi res z vso dušo, z vso ljubeznijo, z vso odkritosrčnostjo! Ko bi mogle me samo to doseči, da bi bila vsa sv. obhajila vsaj takrat vredna, ko izpolnujemo četrto cerkv. zapoved, kakšno mero zasluženja bi si pridobile za čas, ko Gospoda ne bomo več gledali zastrtega v podobi kruha, ne več kakor v zrcalu, nejasno, ampak ko ga bomo gledali iz obličja v obličje!«

N • A • C • I • L • J • U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (Dalje.)

XIII.

»Doma bomo naprej govorili,« je rekel Krištof.

Doma sta pa bolj govorili sestri kakor Krištof. Dogovorili sta se bili s starši in sklenili, da ovadijo Krištofa oblasti zaradi grešnega prijateljstva. Toda zato je bilo treba privoljenja Elizabetinega, saj se je nje edine tikala ta žalostna zadeva. Ko so torej zahtevali njenega privoljenja, je bila najprej potrta. Njenemu plemenitemu srcu je bilo trdo, da bi bila koga tožila, najmanj tistega, ki ji ga je Previdnost določila za tovariša v življenju. Toda razlogi, ki sta jih navedli svakinji in zlasti modri tast, so bili tako tehtni, da se jim ni mogla ustavljati.

Vprašala je za svet spovednika in privolila ustmeno.

Takoj, ko je bila tožba vložena, je prišel od kardinalnega vikarja rimskega odlok, naj Krištofa zapro v samostan pasijonistov pri sv. Janezu in Pavlu; medtem bo drž. pravdnik uvedel pravilno pravdo. Kakor blisk iz jasnega je udaril ta odlok v Krištofa; jezen in srdit se je vendar moral vdati.

Ujetnik se je v svojem novem domu kaj tuje počutil. Prej izprehodi in izleti, zdaj

dolgi, mračni hodniki v tistem samostanu; prej zabava in veselice s prijatelji in prijateljicami, zdaj resni možje — menihi, ki so ga ob določenih urah vodili v cerkev k pridigi. In če je šel na veliki samostanski vrt, pa se je skoraj še bolj zavedel svojega ujetništva in si zaželel, da bi zletel čez zid tja v prostost. Vse to ga je prisililo, da je pač proti svoji volji moral misliti na svoje prejšnje življenje.

Plemenita postava žene mu je stopila pred oči; spomnil se je prve zakonske ljubezni; uvidel je in si moral priznati krivdo. — Pa tedaj se je dvignila ona druga slika in z njo obenem misel, da je Elizabeta kriva njegovega ujetništva in da ga je osramotila pred vsem Rimom. Srd in maščevalnost sta se prevrivali v njegovem srcu.

Redovniki, sicer resni možje, so bili z njim dobrohotno prijazni, ga osrčevali, naj potrpežljivo vzame svojo kazen in naj uredi zadeve svoje duše in svojega zveličanja. Krištof ni mislil na nobeno stvar manj kot na zadeve svoje duše in svojega zveličanja, pa so ga vsi ti obiski menihov dolgočasili in mu bili nadležni. Povpraševal je le, če so prišli kaki novi odloki, če more pisati pisma; in ker so se me-

nihi ogibali naravnost odgovarjati, se je še bolj vase zakrknil.

Vse njegove misli so se sukale le okrog enega: oprostiti se te samote! Sklenil je pisati Elizabeti. Poznal je njeno miroljubnost in dobroto njenega srca, pa ji je napisal pismo, polno groženj, trpko in grenko pismo, in ga po zvutih okoliščinah odposlal. Zadelo je Elizabeto, da je njen mož, namesto da bi se poboljšal, še bolj zakrknjen.

Domači so bili prav tako vznemirjeni in so skušali pospešiti pravdo pri sodnji. Sodni dvor je prisodil vsakemu: Krištofu in njegovi prijatelji pet let ječe, v slučaju da ne pretrgata nedovoljenega prijateljstva.

Ta sklep je dobil v roke Krištof. Presodil je, da je treba zdaj spremeniti svoje zadržanje. Začel se je delati spokorjenega: »Spreledal sem in se kesam.«

Pisal je svojim staršem pismo, ki v njem obeta, da se bo poboljšal oziroma da se je že, in prosi, da naj mu pomorejo do prostosti.

Oče ni verjel; še manj sestra, ki sta bili za to, da naj ga iz samostana prepeljejo v ječo v Angelski grad.

Mati je verjela, ali si vsaj sama prigovarjala, da mu je verjela, pa je prosila: »Poskusimo vsaj, oče; prosim, vsaj poskusimo! Krištof je dober v srcu, saj ga poznate; in kako lepo piše, da je prišel k pameti po opominjevanju onih pobožnih menihov. Vendar ne boste naredili te sramote, da bi bil moj sin in vaš brat zaprt v Angelskem gradu!«

In mamica je malo pojokala.

Vprašali so Elizabeto.

»Moja edina želja je, da ne bi več Boğa žalil. Jaz sem zadovoljna, kakor storite.«

Tako je zmagala materina ljubezen: Krištof naj se vrne v hišo svojega očeta.

»Pa naj se vrne, no, čeprav je nesposobno,« sta rekli hčeri in kot v težki skrbi pristavili: »Krištof ne bo svoji ženi tega nikdar pozabil in se bo grozno maščeval. Zato je pa povsem potrebno, da gre Elizabeta proč od nas!«

*

Po osemnajstih dolgih dnevih zapora, ko je bil zatrdno obljubil, da grešnega razmerja ne bo nadaljeval, so dovolili Krištofu, da se vrne domov.

Do staršev je bil pohleven in ubogljiv. »Tako jih bom nagnil, da mi bodo pripomogli izpeljati moj načrt,« si je mislil po tistem. Na glas pa jim je govoril: »Samo to me boli, da je po nedolžnem žaljena čast one gospodične zaradi mojega zapora. To je treba popraviti! Preklicati je treba prepoved, da ne smem z njo govoriti! Tako bo svet, ki me bo videl pošteno in dostojno spet občevati z njo, imel

vse prejšnje govorce za obrekovanje, kar so tudi prav za prav bile.«

Tako je dokazoval Krištof.

Toda če je dosegel pri mehkih starših, da so mu pritrdili, mu tega pri modri in pobožni ženi ni bilo mogoče doseči. In če jo je prej zanemarjal, kot da je zanj sploh ni, je hotel zdaj z grožnjami doseči pri njej svoj cilj in je bil do nje kakor razdražen lev: grozil ji je in pretil.

»Če bi šlo samo za mojo čast, bi takoj dala svoje privoljenje; ko gre pa za božjo, ne morem,« je odgovorila Elizabeta. »Bom vprašala spovednika.«

»Kaj je rekel spovednik?«

»Da brez božjega razžaljenja nikakor ne morem dovoliti. Zato bom nepremakljiva kakor skala sredi morja, pa če bi me stalo življenje.«

In res, bolj kot razdivjano morje se je srdil in grozil in pretil in jo lasal in pretepal. Elizabeta je bila skala.

*

Otroka sta že spala kot angelčka; tudi drugi člani družine so že počivali. Samo Elizabeta je še čula v molitvi. Kako zoprno, ko pride domov mož, sirov in od strasti zaslepljen, mračen in oduren. Zahteva njeno dovoljenje, da bi mogel pred gosposko opravičiti svoje občevanje z ono »gospodično«. Pregovarja jo, prosi, dokazuje, obljublja. Elizabeta ostane kot skala: »Ne morem in ne smem.«

Tedaj je kot ranjen lev in izgubi vso razsodnost. Začne vpiti, razsajati, zmerjati in se vrže nanjo. Tako velik je hrup, da prihiti tašča in vidi, kako davi njen sin, sopeč od srda, svojo ženo in drži v desnici bodalo, da bi jo umoril. Vrže se med oba in pokrije sinah s svojim telesom kakor s ščitom.

Elizabeta ne beži. Mirno in brez strahu poklekne pred srditega in prosi taščo, naj ga pusti, da bo raztresel nad njo svojo jezo.

Krištof trepetajoč se sesede na stol.

Iznova plane kvišku, zmerja. »Če nisem mogel tebe, bom pa sebe,« in zaloputne vrata za seboj.

Zunaj je bila noč.

Gospa Agata plane, da bi zadržala sina; pa ta je že oddivljajal in zdaj je gospa Agata pozabila vse Elizabetine nedolžnosti in dasi jo je dozda ljubila, spoštovala in branila, je videla pred sabo samo svojega sina, kako se bo obesil, skočil v Tiberio, se zabodel, se ustrelil — in v divji boli je očitala z grenkimi besedami sinahi, da je ona kriva vsega tega,

ker noče odnehati. Hrup in vpitje sta zdrabila še druge, ki so seveda z navdušenjem pomagali gospe Agati, posebno njeni dve hčeri.

Ko so se izvabili, so si poiskali utehe za svoje bridke misli v počitku.

Elizabeta je prečula noč v molitvi.

*

Krištof je vedel, kam naj gre pozabit in potolažit svojo jezo. Drugo dopoldne se je vrnil domov in čeprav so se domači oddahnili, so bili vendar v skrbeh zaradi njegovega nenavadnega razjarjenega obnašanja. Treba je bilo kaj ukreniti.

Mati je mislila: »Mož Bog, da ne pride še kaj hujšega, no, je pač treba eno oko malo zatisniti, malo skozi prste pogledati.«

Svakinji sta tiščali svojo: »Elizabeta naj gre od hiše!«

Spominščica dragemu tovarišu.

M. G.

G. Božidar Goljevšek, rojen 4. aprila 1903, posvečen 12. julija 1927, umrl kot kaplan v Postojni dne 2. januarja 1929.

V tiho zimsko jutro udarja mrtvaški zvon in poje pesem nagrobno...

Tebi, Božidar, jo poje!

Razšli so se pogrebci: z žalostjo v srcu in z roso v očeh so se vrnili na svoje domove. Jaz pa sem ostal pri Tebi, da se še enkrat pogovorim s Teboj...

Se spominjaš, Božidar, ko sem te pred par meseci povabil na svoje novomašno slavlje? Nisi se mogel odzvati vabilu, ker si bil preobložen z delom. Ti pa si me povabil zato na svoje smrtno slavlje in odzval sem se...

Kako lep pogreb si imel!

Ob krsti Tvoja mladina — otroški vrtec in Marijina družba. Kakor iz morja je rastla med stoterimi glavami zastava Marijina z žalnim trakom okrašena.

Pa je stopil na prižnico Tvoj g. dekan in nekako takole govoril:

Med božično pevanje in svetonočno zvočenje se je vsiljevalo rezko klepanje smrtnih kose. Potrkala je koščena roka na Božidarjeva vrata in ga povabila med svoje svate... Odložil je kelih Gospodov, zaprl mašne bukve, pesmi so utihnile, orgle so umolknile... Čisto tiho in hitro se je odpravil od nas, kakor je bila sploh njegova navada.

Tako blizu si nam, Božidar, kakor bi še slišali Tvoj glas, gledali v Tvoje prijazno

Elizabetini sorodniki, posebno mati, so želeli: »Domov naj pride!«

Spovednik ji je svetoval: »Zahtevajte, da se smete ločiti od skupne mize.«

Elizabeta pa je ostala popolnoma mirna v rokah božje Previdnosti. Črpala je v teh težkih dneh — skozi tri mesece — moč iz sv. obhajila in je odgovarjala spovedniku: »Vem, da mi svetujete zasebno življenje na večjo duhovno korist, ker menite, da bi v miru lažje napredovala v popolnosti. Pa rečem vam, če Bog hoče, me moj mož in otroka ne bodo ovirali, ampak mi še pripomogli do višje čednosti. Bog mi je naznanil, da naj teh treh duš nikar ne zapustim, ker jim hoče po meni pomagati do zveličanja. In da bi se izognila vsaki manj popolni navezanosti nanje, se odpovem odsihmal vsakemu ženskemu nagnjenju do njih, ki bi se še držalo mojega srca, in jih želim ljubiti z najčistejšo ljubeznijo in v vsem iskati le njihovega zveličanja.«

oko... in vendar si že tako daleč! Odprlo se Ti je morje svelobe, kjer rasto najlepše rože; poslušaj najlepše pesmi in uživaš večno mladost!

Zate, Božidar, je minila črna maša trpljenja in pozvonilo Ti je k večni veliki maši veselja in ljubezni...

Odšel si! Ni Te več!

Tvoja hitra smrt se nam zdi kakor težke sanje.

Oj, kak' bridek je ločitve čas,...

oj, kak' tužno, resno poje strune zadnji glas!...

Tako je govoril Tvoj g. dekan. Pretrgana mu je šla beseda iz grla in rosa se mu je lesketala v očeh, ko je govoril... Zaihtelo je ljudstvo po cerkvi — vsi so jokali; a mladino, tisto mladino, ki si jo Ti tako neizmerno ljubil in ki je tudi ona tebe tako zelo ljubila, je stresal krčevit jok.

S težkim srcem je stopala tisočera množica proti pokopališču, da Te pospremi na Tvoj zadnji dom.

Ko so spustili krsto v grob, so zapeli pevci očetu in sestri Tvoji in vsem navzočim v tolažbo:

»...le sveti križ nam govori,
da zopet vid'mo se nad zvezdami...«

Ko so bile pogrebne molitve končane, ni upal krste nikdo zagrebsti. Nemo so stali fantje ob grobu in naslonjeni ob lopate molčé strmeli v grob.

Pa je stopilo dekle h grobu, prišlo za zastavo Marijino in jo trikrat poklonilo v slovo...

Božidar! Zakaj se Ti je tako zelo mudilo od nas? Saj smo Te ljubili z vso dušo; zlasti mladina, nedolžna postojnska mladina se Te je oklenila z vsem srcem.

Zakaj si odšel?

Vem, kaj Te je gnalo od nas!

Pevci si bili! Pa se Ti je zahotelo po angelskih koncertih; po petju nebeškem je zahrepenela Tvoja duša, lepote in blaženosti žejna. In Te je poklicalo nebeško Dete, da pridi med pevce, ki hodijo vedno za Jagnjetom, kamorkoli gre, in pojo pesem, ki je drugi ne znajo peti...

Le poj, Božidar, pa v svoji nebeški blaženosti ne pozabi na nas, ki še tavamo v dolini solz in Ti kličemo:

Na svidenje!

IZ ŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Ves katoliški svet je z zadovoljstvom pozdravil ukrep svetega Očeta Pija XI., ki je določil god sv. Jožefa kot spravni molitveni dan za rešitev preganjanih kristjanov na Ruskem. Zvonovi vseh katoliških svetišč, ki so se oglasili med spravno daritvijo svetega Očeta in med molitvijo vernih kristjanov, so priča, da kulturni svet sočustvuje z dobrim ruskim ljudstvom. Naj skupna molitev pripomore, da se čimprej povrne verski mir v Rusijo in privede razkolne brate v pravo Cerkev Kristusovo! — Dne 22. februarja t. l. je umrl v Rimu kardinal Karel Perosi, star 61 let. Pred dvema letoma se mu je po nesreči zastrupila kri, da so mu morali odrezati nogo. Zadnja operacija, ki je bila zopet potrebna, se je končala s smrtjo. Pokojni je bil brat znanega, slovečega skladatelja. — Čez štiri dni nato se je preselil v večnost kardinal Merry del Val, ki je umrl na posledicah operacije slepiča. Dopoldne 26. II. je bil operiran, popoldne je izdihnil — star 65 let. Njegovo ime se je svoj čas, ko je bil državni tajnik, opetovano imenovalo, saj je slovel kot odličen diplomat in ugleden član kardinalskega zbora. Bil je pa tudi svet mož, ki se je vsekdar odločno potal za pravice sv. Cerkve. — Priznanje enciklike papeževe o krščanski vzgoji mladine se je javno uveljavilo tudi v odloku glavnega tajnika fašizma — Turati-ja, ki je razposlal okrožnico z ukazom, da mora imeti vsak oddelek avantgarde, mladeniči od 16. do 20. leta, svojega duhovnega voditelja, ki ga določi cerkvena oblast. Za versko vzgojo Balille skrbi domači duhovnik. Srednješolski dijaki, vpisani v fašistične organizacije, morajo v šoli hoditi k veronauku. — Kaj se je doseglo v jubilejnem letu: Podpisana je bila late-

ranska pogodba in obnovljena cerkvena država; sklenjen je bil konkordat z Italijo, s Portugalsko, Romunijo in Prusijo; dosegel se je verski mir v Mehiki; rutenski škofje so imeli skupno sinodo v Rimu; ustanovljeni so bili razni kolegiji v večnem mestu; izvršile so se jubilejne svečanosti na čast sv. Benediktu na Monte Cassinu, na čast sv. Ansgarju na Švedskem, na čast sv. Venčeslavu na Češko-slovaškem; angleški katoličani so slavili 100-letnico osvoboditve; v Rimu so imeli številne svečanosti o priliki svetniških proglašenj. — Nadškof Cezar Orsenigo, nuncij v Budimpešti, je imenovan v istem poklicu za Berlin. Na dosedanjem mestu je bil blizu 5 let. Priučil se je ogrščini tako, da je lahko tudi pridigoval. — Na njegovo mesto je določen nadškof Angel Rotta, ki je od l. 1925. dalje nastavljen za poslanika sv. Cerkve v Carigradu. — Redek jubilej: kardinal Vanutelli, ki gre že v 96. leto starosti, je v semenišču, kjer je študiral, nedavno praznoval 50letnico svojega škofovskega posvečenja in 40letnico, odkar je kardinal.

Pozni poklici. Bivši kraljevi namestnik španske pokrajine Granade — grof d' Aldama, se je odpovedal vsem častem in postal navaden salezijanski duhovnik. O božiču je imel novo mašo. Stregla sta mu oba sinova, ki sta se že davno posvetila oltarju. Pri slovesnosti je bila navzoča tudi njegova žena, ki je tudi napravila slovesne obljube, ter dve hčerki, ki sta redovnici. S papeževim spregledom sta se bivši kraljevi namestnik in njegova soproga posvetila redovnemu življenju. Tako se je zdaj vsa družina posvetila Bogu v duhovskem in redovnem stanu. — Sir John R. O'Connell, odličen odvetnik na Irskem, se je tudi poslovil od svoje dobro plačane

službe in napravil svete redovne obljube. Vse svoje milijone je obrnil v dobrodelne namene.

Politika in vera. Nedavno je umrl bivši prezident francoske republike Emil Loubet. Kot politik je bil fanatičen bojevnik proti veri in Cerkvi. Pod njegovo vladno so bile sprejete postavne o ločitvi Cerkve in države na Francoskem, ter o izgonu redovnih oseb iz dežele. Ko se je umaknil iz političnega življenja, se je zopet zavedel verske vzgoje, ki jo je užival v dobri domači katoliški družini. Oprijel se je prejšnjega krščanskega življenja. Nobena nedelja ni bila več brez obiska svete maše. V boleznih se je dal ves skesan prevideti s svetimi zakramenti.

Konnorsreuth početkom l. 1930. Odkar je lani (meseca julija) škofijstvo v Regensburgu odredilo, da se ne dovoljuje več obisk zamaknjenke Terezije Neumann, se v Konnersreuthu ni bistveno nič spremenilo. Ondotni župnik Naber je nekemu obiskovalcu odločno zatrdil: »Na Tereziji je vse naravno, ne da se pa naravno razložiti.«

Ker je škof regensburški zabranil obisk tujcev v Konnersreuthu, so nekateri ta ukrep po svoje — napačno — razlagali. Škof sam je nato izjavil, »da ta odredba ne pomeni prav nobene sodbe o dogodkih v Konnersreuthu in o osebi Terezije Neuman.«

Vitez pl. Lama, ki se je s posebnim škofovim dovoljenjem nedavno mudil nekaj dni v Konnersreuthu, zatrjuje, da se glede nadnaravnih pojavov in učinkov ni nič spremenilo. Omenja tudi, da je srečal tam nekdanjega bogotajca in preganjavca vere, ki je na široko opisoval, kako je prav vsled tega, kar je Bog storil na Tereziji, postal prepričan katoličan in našel srečo v prejemu svetih zakramentov.

Novi mučeniki. S Kitajske v Aleksandrijo se je vrnil one dni italijanski redovnik-misijonar. 30 let se je žrtvoval tamkaj za blagor bližnjega, zdaj se je pa le z begom rešil gotove smrti. V provinci Šangsi je podkralj Yuh sien povzročil pokolj na ondotne kristjane. Pater, ki ne mara, da bi se njegovo ime pisalo po listih, pripoveduje, da je bilo pomorjenih okrog 2400 kristjanov zaradi stanovitnosti v veri. Glave treh škofov so kazali v lesenih kletkah, trupla so pa vrgli psom za hrano. Podkralj se je pa nato poganom sam zameril, pa so ga tudi obglavili. V provinci, kjer je tekla mučeniška kri, živi okrog 80.000 kristjanov.

Za spovedno molčečnost. V Porenju (Elberfeld blizu Düsseldorfa) se je pred meseci širila obreklija govorica, češ, »da se je neka stvar izvedela iz spovednice, in da so duhovniki prelomili spovedno molčečnost«. Tri osebe so bile, ki so predvsem trdovratno

širile to izmišljotino, kljub temu, da so jih drugi svarili. Končno je moral poseči vmes državni pravdnik; pridružil se je tudi župnik in še dva duhovnika, ki sta nastopila kot sotožitelja, ker sta bila v dotičnem času v službi.

11. decembra 1929 je bila obravnavana. Tožitelji so zavrnil poravnavo zato, ker je obrekliji očitak tak, da bi mogel vzeti ugled duhovniku v zadevi, ki je za človeško družbo najobčutljivejša. Prosili so pa za milo in prizanesljivo sodbo.

Sodniki so utemeljili obsodbo tako-le:

»Obrekovalci se obsodijo na zapor treh, odnosno štirih tednov in šestih tednov in na plačilo stroškov, ker se tako občutnemu obrekovanju ne more zadostiti z denarno kaznijo. Ako bi se take govorice ponavljale, bi verniki izgubili vse zaupanje do svete spovedi in do duhovščine.«

Napredek v Jeruzalemu. V novejšem času se v Jeruzalemu mnogo zida. Več hotelov, ki bodo imeli po 500 sob in vse moderne udobnosti, bo kmalu dovršenih. Franciškani, ki so od nekdanj varih svetih prostorov, bodo letos dokončali dozidavo velikega, lepega samostana na kraju bičanja. Tudi samostanska kapela je povečana. Na višini Sijonski zidajo francoski asumpcionisti veliko cerkev s krasnimi mozaiškimi slikami. Bolj počasi napreduje cerkev Srca Jezusovega na Oljski gori. Konec leta 1929. je bila postavljena velika električna centrala, ki bo dajala mestu in okolici razsvetljavo in gonila cestno železnico.

Kip Kristusa-Kralja na visoki gori. Župnik planinske vasi Houches v okrilju Mont-Blank-a namerava na višini za vasjo Coupeau-a postaviti kapelo s kipom Kristusa-Kralja, ki bo viden daleč naokrog. Lepa misel: na najvišjem pogorju postaviti kip Njega, ki je izvolil goro, da se je na njej spremenil, goro, da je naštel osmere blaženosti, goro za zadnjo molitev pred trpljenjem na gori Kalvariji.

Tudi glasovanje. Pri zadnjem vpisovanju otrok v šolo (v Nemčiji se začne šolsko leto o veliki noči) so Monakovčani v ogromni večini zahtevali za svoje otroke versko šolo. 83% od vseh staršev je bilo med temi pametnimi glasovalci.

Rekord v romanju. Neka kmetica (iz Munderlingen-a na Virtemberskem) je 153krat romala na božjo pot »Marija v puščavi« (Maria Einsiedeln). 43krat je peš napravila to 200 km dolgo pot. Sedaj je stara 98 let.

Popuščaj. V Mehiki se vlada mehča in dovoljuje čimdalje več prostosti sv. Cerkvi. Najnovejša ugodnost, ki jo je dovolila, je v

tem, da imajo dostop v Mehiko zopet tudi vnanji duhovniki, kar je bilo doslej prepovedano.

Posvečevanje nedelj. Katoliški škofje na Irskem so na skupni sinodi prepovedali vse dirke in podobne tekmovalne športne prireditve in igre ob nedeljah in zapovedanih praznikih, da se tako varuje in ohrani svetost Gospodovih dni.

Vsi katoliški škofje Jugoslavije so bili zbrani sredi februarja v Zagrebu pri skupni večdnevni konferenci. Glavni predmet posvetovanja je bil sedanji cerkveno-politični položaj v naši državi. Apostolska skrb našega episkopata za Cerkev in za rešitev duš, združena z ljubeznijo za ljudstvo ter za blagor države naj bo okronana z obilnim božjim blagoslovom.

Lepa smrt. Prav nepričakovano je Bog poklical k sebi jezuitskega klerika v Ljubljani Antona Demšarja. Na njem se vidi, kaj premore materina skrb in ljubezen. Od koga drugega kot od rajne Demšarjeve mame (gl. »Bogoljub« l. 1927.) je dobil ono skromnost, prijaznost in otroško pobožnost, ki je ni nikomur usiljeval, pa jo je vsak opazil! Zadnje leto je bil ves čas za smrt še posebno lepo pripravljen; huda srčna napaka ga je k temu opominjala. Slutil je že dalj časa, da ne bo več dolgo. Zastrupljenje krvi, ki je nastopilo vsled srčne slabosti, mu je 4. marca prestriгло življenje. Brez tožbe je svetniško vdan v voljo božjo prenašal hude bolečine. Zadnje dni se je v svojih mislih mudil bolj na onem svetu. Dobri Bog mu je dal srečo, da sta mu stala ob strani v kratkem smrtnem boju brat-jezuit in njegov duhovni voditelj. Mislim, da so se ga razveselila nebesa, ko so pripeljali angeli tako lepo čisto dušo. Verjemite, da je vredno živeti po božjih zapovedih.

»Naj ne ve levica...« Najlepša in najzaslužnejša je dobrotelost, ki je znana Bogu, manj pa ljudem. Se se dobe — lahko rečemo — junaki, kateri lajšajo gorje pomoči potrebnim v kar najizdatnejši meri, pa se njih imena v vrstah darov, podpor in miloščine niso nikdar čitala, morda komaj pod zaveso »neimenovan«. Zasluga pri Bogu ni bila manjša, marveč neprimerno večja. Med take dobrotvornike je spadal tudi P. K., ki so ga nedavno pokopali v Ljubljani. Toliko je bilo pač znano, da je dajal v dobre namene celo znatne vsote. Kar smo pa čuli koj po njegovi smrti, je bilo presenetljivo. Nekemu prijatelju je par ur pred smrtjo razodel tudi tole: »Pripravljen sem, vse sem uredil. Samo to me skrbi, kaj bo z 32 družinami, ki sem jih pod-

piral.« Kar je tem in drugim storil, je rešil od svojega zaslužka in premoženja — za večnost.

Lavantinska škofija: Za upravitelja dekanije Braslovče je imenovan Karel Presker, župnik v Šmartnem ob Paki.

MARIJINEDRUŽINE

Lepo spričalo. Zagrebški list »Nedelja« je nedavno objavil to-le pohvalno svedočbo Marijinim družbam: »Zgodovina sodobnega katoliškega življenja v Evropi more napisati svoje najlepše strani o delovanju Marijinih kongregacij. Kjer so Marijine družbe razpredle svoje delovanje — tam se je čutil božji blagoslov. Češčenje Marijino je odbijalo najgrše napade in spletke svobodomiselcev v kulturni in politični borbi. Kjer se udejevuje marijansko življenje, ne manjka duhovskega naraščaja, tam cvete dobrotelost, se čuva čistost življenja, se množe kreposti...«

Dobrepolje. Nekaj kronike iz življenja naše dekliske Mar. družbe: L. 1927 smo praznovala 25 letnico naše dekl. Mar. družbe. Potekla je tiho in skromno, a zato nič manj prisrčno. Takrat je bila blagoslovljena nova družbena zastava, ki so jo izdelale šol. sestre v Mariboru. Zastava naj nam bo vsekdar v vzpodbudo, da vztrajamo v zvestobi do Marije. Hvaležne smo vsem dobrotnikom, ki so nam pripomogli do te krasne zastave.

Leto dni je že, ko smo izgubili priljubljenega župnika-zlatomašnika Andreja Ramovša, ki je z veliko požrtvovalnostjo in iskreno ljubeznijo vodil našo družbo. Z nežno očetovsko ljubeznijo je skrbel za gredico Marijino, saj je sam iskreno ljubil nebeško Mater. Njej je hotel ohraniti čimveč čistih duš, ki pač najlepše uspevajo na vrtu Marijinih otrok.

Dobili smo novega, skrbnega in za vse dobro vnetega župnika-voditelja, ki polaga posebno važnost na razširjanje dobrega tiska.

Dobremu otroku je pač največji praznik: god ljubljene matere. Mi Marijini otroci imamo glavni praznik na dan brezmad. Spočetja, 8. decembra. Pripravili smo se nanj z devetdnevnic. Vkljub zgodnji jutranji uri smo se z veseljem zbirale pred lepo okrašenim oltarjem Marijinim in opravljale molitve s petjem za devetdnevnic.

Zadnje tri dni v devetdnevnicu smo pa imele še govore, v katerih je salezijanec g. Luskar iz Rakovnika, prav prisrčno govoril o našem vzoru — Mariji. Na praznik je bil slovesen sprejem 38 članic.

Pred božičem nam je smrt iztrgala vzorno članico, bivšo nadzornico, Nežiko Adamič

iz Ponikev. Bila je vsa leta vneta za dobro stvar, vedno radodarna za družbene naprave in odprtih rok za pomoč bližnjemu. — Bog naj ji bo plačnik!

Sv. Jurij ob Taboru. (Nekoliko kronike.) Lani je bilo 12 shodov; udeležbo kontroliramo z listki. Predstojništvo je imelo 7 sej. Slovesno skupno sv. obhajilo je bilo štirikrat. V družbo je bilo sprejetih 6 kandidatinj. Crtna ni bila nobena. Omožili sta se 2. Družba šteje 146 članic.

Dne 25. marca smo skupno proslavili materinski dan s petjem, govorom, deklamacijami in igro otrok »K materi«. Alojzijevo pobožnost se je vršila za vse skupno. Družbenice so se je udeleževale z veliko vneto. Tudi odseki pridno delujejo. Časniški odsek ima naročenih 116 izvodov »Bogoljuba«, 51 izvodov »Glasnika«, 22 izvodov lista »Katoliški misijoni« in 21 izvodov »Vigredi«. Misijskih koledarjev se je razprodalo 64. Nanovo se je osnoval cerkveni odsek, ki z vneto skrbi za snaženje cerkve. Odlikovali so se cvetlični, olepševalni, pevski odsek.

Dne 22. septembra nas je zapustil g. župnik, svetnik Franc Z dolšek. Deloval je v tem vzvišenem stanu 60 let. Služboval je pri nas 38 let. V tej dolgi dobi je z vso ljubeznijo, neumornim delovanjem in dobrohotnim odpuščanjem vsakemu izmed faranov izkazoval dobrote. Naj uživa bogato plačilo pri Bogu!

Za svetoletne odpustke smo imeli tri-dnevno pobožnost. Sv. Očetu Piju XI. smo poklonile za zlatomašniški jubilej vsaka sveto obhajilo in skupne molitve.

Za leto 1930 velja odredba: Vsako prvo nedeljo bo nauk, vsako drugo nedeljo pa skupno sv. obhajilo.

Bog bogato plačaj obilo prizadevanje skrbnega duh. voditelja, družbi pa daj svoj blagoslov po posredovanju Device Marije.

Razno.

Rožni venec sv. ran. Na mnoga vprašanja javljamo da se opravlja ta molitev na navadnem moleku ali pa brez nje. Ni, da bi se moral ves rožni venec naenkrat zmoliti; lahko se porazdeli na desetke. — Rožni venec sv. ran se je iz Chambery-a razširil po vsem svetu. Redovnice Marijinega obiskovanja v Chambery-u so dovolile natis tega rožnega venca ljubljanskim uršulinkam; v nekaj mesecih so razpečale 20.000 slovenskih listkov. Nova naklada je na razpolago. Listki so po 25 par. Trgovine dobe popust. Po pošti se pošilja najmanj 40 komadov.

Molitveni vojni za Afriko je odločila družba sv. Petra Klaverja 9 dni pred prazni-

kom varstva sv. Jožefa (od 28. aprila do 6. maja 1930). »Spravna molitev za afriške zamorce« je natisnjena na posebnem lističu, ki se dobi brezplačno pri Klaverjevi družbi, Metelkova ulica 1, Ljubljana.

Tečaji duhovnih vaj za drugo četrtletje 1930: Za duhovnike: od 23. do 27. junija, od 30. junija do 4. julija. Za može od 7. do 11. junija. Za mladeniče: od 3. do 7. maja, od 17. do 21. maja, od 28. maja do 1. junija.

Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. — Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Dobre knjige.

Okrožnica svetega Očeta Pija XI. »o krščanski vzgoji mladine« — je izšla v posebni knjižici. Razprodajo je prevzela prodajalna Ničman v Ljubljani. Točen in jasen prevod je oskrbel vseučiliški profesor dr. J. Turk. Opozarjamo na to vелеvažno vzgojno knjižico, ki vsebuje neovrgljiva načela in določa temelje za dobro krščansko odgojo mladine. Knjižica, ki ima za avtorja najvišjega cerkvenega poveljarja, je namenjena ne le onim, ki imajo pravico odločati o vzgoji, marveč vsem, ki jih je božja previdnost postavila za vzgojitelje, rednike in starše. Naj je ne bo krščanske družine, ki bi si ne oskrbela tega važnega vzgojnega pomočka. — Cena, 4 Din, s pošto 5 Din.

VELIKONOČNA.

*Aleluja! Aleluja!
Vsaka struna duše moje
alelujo poje, — poje!
Njega hvali in proslavlja,
ki je s svojimi Rubini
nas odkupil — domovini;
Jezusa, ki mu veljate,
ko na Križu je umiral,
solze moje so krvave.
Rešeniku pojte slavo
z mano blažene višave!*

* * *

*V duhu k slavnemu grem grobu
kot Marija Magdalena;
tisti zor velikonočni
rodijo me k Njemu, k Njemu,
hrepenenja klici zvočni.
Oh, — odmaknjena je skala,
kod bom Jezusa iskala?
Kje je Ljubljeni?
V grobu več ga ni?*

*V temne dvome in v trepet
sladki zazveni šepet —
kakor rajska melodija:
»Marija!«*

*»Rabi! — Učenik! — Kaj Ti?!
Aleluja! — Slava ti!«*

Mirjam.

Odgovori.

A. T. T.: God sv. Marije Egiptovske, spokornice, praznujemo 3. aprila. Iz njenega življenja je znano to-le: V 12. letu starosti je ušla iz očetove hiše v Aleksandrijo, kjer se je pričelo njeno razuzdano življenje. Celih 17 let je služila grehoti. Nato se je nekoč ukrcala na ladjo, ki je odpeljala veliko število romarjev proti Jeruzalemu. Toda tudi tu sem ni šla z dobrim namenom. Na so-praznik povišanja križa jo je radovednost gnala, da bi si z drugimi vred ogledala cerkev božjega groba. Toda ni ji dalo, da bi mogla prestopiti prag pri vratih; neka nevidna sila jo je zadrževala. Zavzela se je radi tega in zdelo se ji je nekam čudno. Naenkrat — kakor po božjem razsvetljenju, — si začne očitati: »Zaradi neštevilnih grehov nisi vre-

dna, da bi stopila v svetišče in gledala sveti križ.« Umakne se v predvorje in začne plakati in se na prsi trkati. Hkrati opazi podobo Matere božje, pade polna zaupanja na kolena in prosi usmiljenja. Ko je dokončala, gre nazaj k vhodu in stopi brez ovire v svetišče. S skesanim srcem počasti križ Kristusov. Nato se je podala k reki Jordanu ter je tam v cerkvi sv. Janeza Krstitelja vso noč prebila v molitvi in kesanju. Dan nato se je vsa potrta spovedala. Odtod je šla naprej v puščavo, kjer je celih 47 let delala najstrožjo pokoro. Prvih 17 let so jo mučile silne skušnjave; a bila je stano-vitna ter klicala neprestano Marijo na pomoč. Vse to je povedala v proslavo božjega usmiljenja sve-temu opatu Josimu, ki ji je prinesel tudi sv. po-potnico. Zaključila je spokorno življenje l. 520.

Odpustki za mesec april 1930.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravi-
vijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prej-
mejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Benedikt Fila-
delfski. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo
dobrotljivost presv. Srca, prejmejo spravno sveto
obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) udom
br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa
kakor včeraj; d) istim kakor 23. dan.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Julijana. P. o.:
a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake
pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko
zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po
namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor
3. dan.

6. Nedelja, prva v mesecu, tiha. Udom rožno-
vnske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi mo-
lijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni pro-
cesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno
molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.:
a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br.
presv. Srca Jez.; c) udom br. Žalostne M. b. s
črnim škapulirjem.

11. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: a) ti-
stim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za
duše v vicah; d) udom br. Družine; e) udom
rožnovnske br. v bratovski cerkvi; f) istim kakor
9. dan.

13. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. da-
nes in vsak dan Velikega tedna.

16. Sreda. P. o. tretjerednikom, če ponove
svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem,
če so danes postavno zadržani.

17. Veliki četrtek. P. o.: a) vsem, ki morejo
dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej
»Opombo« k 20. aprilu; b) tistim, ki danes eno
uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan
Jezus postavil najsv. zakrament; c) tistim, ki danes
ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu
sv. očeta; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir;
e) udom br. sv. Družine. Kakor za vse od-
pustke, velja tudi za odpustke veli-
kega tedna, da se morejo sveti za-
kramenti prejeti v vsej osmini.

18. Veliki petek. Kdor danes popoldne od
3 naprej ali jutri do 11 dopoldne žalostni M. b.
vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premi-
šljanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi veliko-

nočno spoved in gre k obhajilu. P. o. tistim, ki
nosijo višnjevi škapulir.

20. Nedelja. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki
morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv;
glej spodaj »Opombo«; b) udom rožnovnske br. v
katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmel-
ske Matere b. v bratovski ali župni cerkvi; d) udom
br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cer-
kvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom
družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine.
— Tretjerednikom v. o.

Opomba. Odpustke rimskih postajnih cerkv
morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi;
b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski
cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike te-
žave, pa v župni cerkvi; c) udje br. presv. Srca
Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska brat-
ovske cerkve jim more spovednik naložiti kako
drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Mariji-
nega v bratovski cerkvi; e) udje br. preč. Srca
Marijinega v bratovski cerkvi; f) udje rožnovnske
br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih;
če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo
tolikrat, kakor da jih je pet; g) udje Marijine
družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli
cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčenamarij po
namenu sv. očeta; h) oni, ki nosijo višnjevi ška-
pulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar;
i) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali župni
cerkvi; j) udje br. za duše v vicah, v bratovski
ali župni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih po-
gojev zahteva le še sprejem sv. zakramentov in
molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni,
ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave po-
stajne cerkve v Rimu.

23. Sreda. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem ver-
nikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretje-
rednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Četrtek. Sv. Fidel. P. o. istim kakor
včeraj.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki
vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni
venec.

28. Ponedeljek. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor
23. dan.

30. Sreda. Bl. Benedikt Urb. P. o. istim kakor
23. dan.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, A. Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Oglasi v »Bogoljubu«. Danes je tako, da bi malokateri list mogel izhajati s samo naročnino, če bi si ne pomagal z oglasi. Tudi lastništvo »Bogoljuba« mora segati po tem sredstvu. Trgovci priporočajo svoje blago, pa s tem podpirajo svojo kupčijo, hkrati pa tako hote ali ne hote pripomorejo, da more list izhajati oziroma da cene ni treba zviševati. Z ozirom na to je pa prav, če naročniki svoje potrebščine kupujejo po možnosti pri trvdakah, ki so listu naklonjene in s svojimi inserati v »Bogoljubu« dober tisk podpirajo.

Širite BOGOLJUB

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registрована zadruga z neomejeno zavezo
V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkevjo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

Samo 49 Din

St. 125. Budilka, 16cm visoka, dobro kolesje, 3 letno jamstvo Din 49—
St. 105. Enaka, 19 cm visoka, Din 61.20
St. 106. Enaka, z radijskimi štev. in kazalci . . . Din 76—
St. 120. Kovinasta ženska ura z dobrim kol.-s., namazana in regul. 3 l. gar. Din 44—
St. 121. Enaka z radij. štev. in kazalci Din 58—

—Cenik zastoj in franko.—
Lastna protokollirana tovarna ur v Švici.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

Novo! Novo! MOJ TOVARIŠ

Molitvenik za mladeniče, s posebnim naukom za vojake.

Cena: rdeča obreza 16 Din, zlata obreza 20 Din, s poštnino 2 Din več.

Prišel je zopet čas, ko se naši fantje odpravljajo k vojakom. Steriši, matere, bratje, sestre, tudi bodoče neveste, skrbite, da bo vsakter vaših dobil na pot tega dobrega »Tovariša«, ki ga bo povsod spremljal, dnevno opominjal, z njim molil, pa ga zopet dobrega in pridnega pripeljal domov. Dobra knjiga mnogo premore!

Knjižico pošljemo tudi naravnost vojakom, ki že služijo, če kdo za nje plača knjižico in poštnino ter dá natančen naslov, kam naj se pošlje.

Tiskarna sv. Cirila - Maribor

Proti alkoholu

je edino sredstvo »AVI-NAL«; izdelek berlinskega lekarnarja Francka, ki pa je zdravju neškodljivo; z njim morete odvaditi pijance, ne da bi sami kaj vedeli za to. Polno zahvalnic ozdravljenih. — Cena Din 220. Razpošilja

N. Popović, Beograd
Kolarčeva 7

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd. dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino GRITZNER, ADLER in KAYSER za dom, obrt in industrijo v vseh opreham.

Istotam švicarski pletilni stroji
DUBIED.

Penk v vezanju brezplačen. — Nizke cene. — Priročnostna dirila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika na vodo. Večletna garancija. Tudi na obroke.

Pomlad prenavlja

prirado in ljudi, nikakor pa ne poškodovanega perila. Kdor se je od škode kaj naučil in kdor ne želi zastonj izgubljati časa, denarja in truda, jemlje za pranje svojega dragocenega perila le

Schicht^{ov} RADION, varuje perilo!